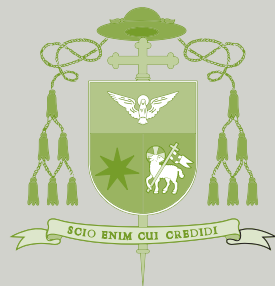

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Maig-Juny 2026

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 60 (2026) III

30 de juny

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social

c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95

A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Saludant la multitud a l'Estadi Luís Companys de Barcelona.

El papa Lleó venerant la imatge de la Mare de Déu de Montserrat.

El Seminari amb el Sant Pare a l'audiència general del 17 de juny.

Benedicció de la Torre de Jesús a la Sagrada Família.

Viatge apostòlic
del S. S. Lleó XIV
a Espanya

Viatge apostòlic de S. S. Lleó XIV a Espanya

TROBADA AMB ELS MEMBRES DEL PARLAMENT ESPANYOL

DISCURS DEL SANT PARE

Congrés dels Diputats (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

*President del Govern,
Presidenta del Congrés dels Diputats,
President del Senat,
President del Tribunal Constitucional,
Presidenta del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial,
Membres del Congrés dels Diputats i del Senat,*

Senyores i senyors:

Agraeixo a la senyora presidenta les seves amables paraules, així com la invitació que la Seu Apostòlica ha rebut amb motiu del meu viatge a aquest país, així com la deferència d'acollir-me en aquest històric Palau del Congrés dels Diputats, àmbit eminent de la vida institucional, jurídica i democràtica del Regne d'Espanya. Vinc davant de tots vostès com a bisbe de Roma i pastor de l'Església catòlica, conscient que la missió confiada al successor de l'apòstol Pere com a principi i fonament d'unitat dels bisbes i dels fidels (cf. *Lumen gentium*, 23) col·loca la Santa Seu, de manera peculiar, en diàleg amb els pobles i amb els Estats.

La meva presència enmig de vostès vol ser un gest de proximitat cap a Espanya, en el marc de la cooperació mútua, i una paraula oferta des del servei a la persona humana. L'Església “camina amb la humanitat”, comparteix les seves esperances i les seves ferides, escolta els interrogants de cada època i es deixa interpel·lar «per tot el que concerneix l'existència

dels homes i les dones d'avui». Per això, quan es dirigeix a la vida pública, ho fa respectant la missió pròpia de les institucions i la responsabilitat legítima dels que han rebut el mandat de legislar. Reconeix «l'autonomia de les realitats terrenals» i «la distinció entre comunitat eclesial i comunitat política»; i, precisament des d'aquesta consciència, aporta una reflexió nascuda del desig de servir el bé comú i de recordar allò que fa veritablement humana la convivència (cf. *Magnífica humanitas*, 18-19).

En aquest hemicicle es dona forma jurídica a la convivència social. Aquí les diferències s'escolten, s'ordenen i, quan és possible, es converteixen en decisió compartida. Per això, més enllà de la diversitat legítima de posicions, tota tasca legislativa acaba trobant-se amb una pregunta decisiva: quina concepció de la persona humana inspira les lleis i quin tipus de societat construeix aquestes lleis.

Davant d'aquesta qüestió, Espanya té una memòria particularment rica. La seva identitat geogràfica i política s'ha anat entreteixint amb una història en què la fe i la raó, l'art i el dret, la tradició i el pensament s'han sabut trobar fecundament. En les seves catedrals i universitats, en la seva literatura immortal, en les seves institucions jurídiques i en l'ànim mateix del seu poble, roman viva una herència que ha donat forma a una manera de viure la llibertat, practicar la justícia i ordenar la vida comuna.

Des de les pàgines universals del *Quixot*, on Cervantes va proclamar que «la llibertat [...] és un dels dons més preciosos que van donar els cels als homes » (*Don Quixot de la Manxa*, II, 58), fins a la fondària espiritual de santa Teresa d'Àvila, i des de la gran tradició jurídica espanyola fins a la inquietud metafísica d'Unamuno, que recordava que l'home «no es resigna a morir del tot» (*Del sentiment tràgic de la vida*, I), Espanya ha sabut mirar l'ésser humà com alguna cosa més que una peça de l'ordre social, econòmic o polític: l'ha reconegut com a criatura oberta a la veritat, dotada de llibertat i moguda per una set d'eternitat que cap realitat temporal no aconsegueix extingir; en una paraula, com algú la dignitat del qual precedeix tota utilitat i al servei de la qual està subjecta l'acció legislativa.

Per això, en parlar avui de la persona humana, aquesta memòria condueix naturalment a Salamanca i al pensament que hi va madurar. La presència simbòlica en aquesta sala dels reis Isabel i Ferran remet a aquell moment en què Espanya va quedar situada davant de responsabilitats històriques d'abast universal; pocs anys després, Salamanca va haver d'assumir, amb lucidesa singular, la reflexió moral i jurídica que aquest escenari reclamava. En aquella seu universitària, fa cinc-cents anys, quan s'obrien mons nous

i possibilitats immenses en les relacions entre els pobles, alguns mestres van comprendre que la raó no podia ser invocada per revestir de legitimitat tot allò que la força o l'interès presentaven com a convenient. Així van introduir en el discerniment històric la pregunta pel valor irreductible de tot ésser humà i els límits morals del poder. Cal reconèixer que la societat i la mateixa Església no sempre van estar a l'alçada de les intuïcions que trobaven ressò en la seva pròpia tradició cristiana.

Tanmateix, aquell interrogant va obrir un horitzó intel·lectual i moral que va desbordar el seu mateix moment històric. La intuïció del *totus orbis*, d'una comunitat humana més àmplia que qualsevol poder particular, permetia afirmar l'existència de vincles jurídics i morals entre els pobles. Des d'Espanya, la reflexió de l'Escola de Salamanca –i de manera particular fra Francisco de Vitoria, juntament amb altres dominics i jesuïtes– va contribuir a formar una consciència jurídica i moral capaç de recordar que l'autoritat porta sempre amb ella una responsabilitat i que tot ésser humà ha de ser reconegut com a subjecte de drets i deures. Aquest anhel continua parlant també avui: que la dignitat, la justícia i el bé comú siguin la mesura de les relacions socials, tant a nivell nacional com internacional.

Aquesta és una de les grans herències d'Espanya: haver unit l'acció històrica amb la lucidesa de la raó moral. Aquella contribució, nascuda a la vora del Tormes, va transcendir les aules i les biblioteques, i va arribar a formar part d'una consciència més àmplia, compartida per la comunitat internacional que es continua preguntant com construir la pau sobre el reconeixement de la persona i no sobre la imposició de la força. Aquest llegat també viu en aquestes Corts, cada vegada que el legislador es pregunta com fer que allò possible sigui just, que allò legal sigui veritablement humà i que la voluntat de la majoria custodiï aquells béns que pertanyen a tots i respecti allò que cap majoria pot vulnerar legítimament.

La pregunta salmantina continua acompanyant la tasca dels que serveixen a la vida pública. Avui, els mons nous que s'obren davant nostre ja no es dibuixen en els mapes: es despleguen en la tècnica, en l'economia, en la biomedicina i en l'univers digital, on el poder humà assoleix àmbits cada vegada més delicats de la vida personal i social.

El progrés ofereix possibilitats admirables, i avui ho veiem de manera singular en el desenvolupament de la intel·ligència artificial i les noves tecnologies. Com he recordat en la meua recent encíclica, la tecnologia en ella mateixa no és neutral perquè agafa el rostre de qui la concep, la finança, la regula i la utilitza (cf. *Magnifica humanitas*, 9); per això, davant de les

transformacions del nostre temps, el nostre discerniment ha de centrar-se en quin lloc ocupa la persona humana en les nostres decisions, i com es plantegen avui, de manera nova, la dignitat del treball, la solidaritat, la política social i el bé comú.

Aquest discerniment comença per una primera afirmació: tota societat autènticament justa s'edifica sobre el reconeixement de la dignitat inviolable de la persona humana. Aquesta dignitat precedeix tota concessió de l'Estat i no pot quedar subordinada a consensos socials mudables o al vaivé de les majories de cada moment (cf. Benet XVI, *Discurs davant el Parlament federal alemany*, 22 de setembre de 2011). Pertany a tot ésser humà pel mateix fet d'existir, i per això ha d'orientar tot ordenament jurídic positiu. La fe cristiana la proclama a partir de la Revelació; la raó humana la pot reconèixer com a exigència inscrita en la veritat de l'home (cf. *ibíd.*). Quan aquesta convicció es manté viva, el dret es converteix en empara de tots i en garantia davant la imposició d'interessos i agendes particulars.

Sobre aquest fonament, em correspon pronunciar avui una paraula serena i ferma davant dels qui tenen la responsabilitat greu d'ordenar jurídicament la convivència social. Aquesta convivència es pot veure amenaçada per la cultura del descart, com tantes vegades va advertir el papa Francesc (cf. *Discurs a l'Assemblea plenària de la Pontifícia acadèmia per a la Vida*, 27 de setembre de 2021). En aquest sentit, si la vida deixa de ser reconeguda com un valor fonamental, quin futur poden tenir les nostres societats? Es pot anomenar plenament justa una comunitat que deixa en l'ombra l'infant encara no nascut, l'ancià, el malalt, qui pateix en silenci o qui depèn enterament de la cura dels altres? La defensa de la vida humana no és una qüestió parcial ni un interès confessional: és una fita de civilització. Tota vida humana ha de ser reconeguda i custodiada des de la seva concepció fins a l'ocàs natural, en cada circumstància de la seva existència. Quan aquesta certesa s'enfosqueix, els més vulnerables són les primeres víctimes i la llei perd el seu significat més profund: servir i protegir cada persona. Per això, la grandesa moral d'una nació es manifesta, sobretot, en la seva capacitat d'acompanyar, protegir i estimar aquelles vides que travessen més fragilitat.

El bé comú és, en certa manera, «la forma social de la dignitat humana» (cf. *Magnifica humanitas*, 59). No consisteix en la mera suma d'interessos particulars, sinó en «el conjunt d'aquelles condicions de la vida social que permeten als grups i als individus d'assolir més plenament i ràpidament la pròpia perfecció» (*Gaudium et spes*, 26). Quan el bé comú deixa de ser horitzó compartit, l'acció pública corre el risc de fragmentar-se en interessos parcials, incapaços de custodiar allò que pertany a tothom.

En aquest context, revesteix particular importància la família, la realitat humana primera i fonament natural de la comunitat. A la llar s'entrellacen les generacions i es transmet una memòria viva que dona continuïtat interior a la societat. Allí on la família és sostinguda, també s'enforteix l'estabilitat espiritual i social de les nacions. La família serà sempre la primera escola d'humanitat on s'aprèn, abans que en qualsevol altre lloc, la gramàtica elemental de la convivència: rebre la vida, tenir cura de l'altre, perdonar, servir i pertànyer.

També les institucions educatives ocupen un lloc decisiu en aquesta tasca. En elles, les noves generacions hi poden aprendre a buscar i estimar la veritat, a qüestionar-se sobre el sentit de la vida i la dignitat de cada persona. Per això, molts pares desitjosos que els seus fills aprenguin a relacionar-se, a pensar amb esperit crític i a adquirir valors sòlids, hi disposen grans esperances, com a valuoses aliades en la seva educació. Aquesta col·laboració sempre ha de respectar el «dret primari i inalienable» dels pares a «escollir el tipus d'educació i de formació que s'imparteix als seus fills, en coherència amb les pròpies conviccions morals, culturals i religioses» (cf. *Magnífica humanitas*, 143; cf. *Pacte Internacional de Drets civils i polítics*, art. 18.4).

L'afirmació de la dignitat humana no pot romandre abstracta quan tantes persones es veuen obligades a deixar-ho tot per cercar pau, seguretat i futur. També el tràgic drama migratori interpel·la avui la consciència de les nacions i el fonament ètic de l'ordre internacional. Nombrosos homes, dones i infants es veuen obligats, per circumstàncies moltes vegades dramàtiques, a marxar de les seves comunitats i deixar enrere éssers estimats, històries i vincles. Aquesta realitat supera qualsevol lectura purament demogràfica o econòmica: constitueix una qüestió eminentment moral i jurídica. Allí on una persona és discriminada pel seu origen nacional, ètnic, religiós o lingüístic, o per la seva condició econòmica o social, es vulnera greument el principi universal de la dignitat igual de tots els éssers humans.

La situació dels migrants i refugiats exigeix una resposta que miri les persones, afronti les causes que les obliguen a marxar i vagi més enllà de la gestió de fluxos. D'aquí neix una exigència doble de justícia social: oferir vies segures i legals, una acollida respectuosa i possibilitats reals d'integració; i promoure, al mateix temps, el dret a romandre en la pròpia terra, treballant perquè ningú hagi d'abandonar la seva llar per manca de pau, seguretat o condicions dignes de vida, per les desigualtats econòmiques i els efectes de la crisi climàtica (cf. *Magnífica humanitas*, 81).

En els darrers anys, les rutes cada vegada més perilloses han posat en evidència l'altíssim cost d'aquesta realitat, tantes vegades amagada o ignorada. Moltes persones continuen sent preses de traficants i contrabandistes que s'aprofiten de la seva desesperació. És necessari enfortir la prevenció, el rescat i l'assistència a les víctimes, especialment en el marc d'una cooperació regional i multilateral.

Cap nació no pot afrontar tota sola un desafiament d'aquesta magnitud. Per això, és indispensable una resposta coordinada, solidària i eficaç, capaç de garantir protecció, acollida i oportunitats reals d'integració als que emigren. Quan la resposta institucional es fa propera, justa i coordinada, les fronteres deixen de ser llocs d'abandó i es poden convertir en espais de protecció responsable de la dignitat humana.

Senyories:

El món travessa una crisi espiritual i cultural profunda, que es manifesta en múltiples formes de violència, polarització i desconfiança recíproca. En aquest context, la pau es presenta com una aspiració política i, més encara, com una veritable exigència moral. Reclama una paraula pública que respecti qui pensa diferent, institucions posades al servei de la trobada, una memòria històrica que busqui la veritat i la reconciliació i una vida social capaç de sostenir l'amistat cívica i el respecte mutu enmig de la discrepància.

A nivell internacional, la pau exigeix valentia diplomàtica, responsabilitat ètica i una visió de futur fundada en el respecte a la identitat de cada poble i en l'obligació dels estats de resoldre les seves controvèrsies pels camins pacífics que ofereix el dret internacional. Tota guerra constitueix, en última instància, una dolorosa derrota de la capacitat de negociar i també d'aquella consciència comuna de la humanitat que reconeix vincles de justícia entre les nacions. Les armes poden imposar un silenci temporal; però mai no podran edificar una pau autèntica i duradora.

Per això preocupa que, en diversos llocs del món, i també a Europa, torni a presentar-se el rearmament com a resposta gairebé inevitable davant la fragilitat de l'escenari internacional. La veritable seguretat, en canvi, neix de la justícia, del diàleg pacient, del respecte al dret internacional i d'una política capaç de posar la vida dels pobles per damunt dels interessos que s'aprofiten de la guerra. També el desenvolupament de les noves tecnologies i de la intel·ligència artificial en l'àmbit militar exigeix una vigilància ètica rigorosa, perquè les decisions sobre la vida i la mort mai no siguin descarregades

sobre automatismes ni sostretes a la responsabilitat moral de la persona humana (cf. *Discurs a la Universitat “La Sapienza”*, 14 de maig de 2026).

La comunitat internacional està cridada a redescobrir el valor indispensable del diàleg com a camí pacient cap a acords justos i duradors, fonamentats en el respecte als tractats, en la transparència de l'acció diplomàtica i en la voluntat sincera d'anteposar la pau al recurs de força. D'aquí neixen la confiança i l'esperança.

Com recorda el lema de la Unió Europea, *In varietate concordia*, la unitat veritable no uniforme, sinó que cohesiona en la diversitat, fent de les cultures, sensibilitats i tradicions una avinentesa d'enriquiment mutu.

Així mateix, dins de les mateixes societats és urgent construir una cultura de la reciprocitat. La pluralitat política no hauria de degenerar en desqualificació permanent de l'adversari. En una convivència madura, fins i tot el conflicte pot esdevenir camí cap a la pau, quan les diferències es deixen mitigar per l'escolta i s'ordenen al reconeixement de les necessitats, els anhels i les capacitats de tothom.

Però la pau no és només una realitat política o institucional. També neix en la consciència, allà on la rancúnia, la indiferència i l'odi cedeixen espai a la reconciliació. Per això, s'instaura i es protegeix també a través del llenguatge. Les paraules poden obrir camins o tancar-los; poden il·luminar la realitat o deformar-la fins a fer impossible la trobada. Els qui exerceixen una responsabilitat pública tenen, per això, una obligació especial de custodiar la paraula per «desarmar el llenguatge» (*Missatge per a la Quaresma de 2026*, 13 de febrer de 2026). La fermesa no exigeix menyspreu; la discrepància no comporta humiliació.

D'aquest respecte a l'altre també neix el deure de custodiar l'espai on maduren les seves conviccions, la seva consciència i la seva relació amb Déu. L'atenció a aquest àmbit interior permet comprendre millor una qüestió decisiva per a tota societat veritablement democràtica: la llibertat de pensament, de consciència i de religió, dret fonamental que tutela l'àmbit més íntim de les persones. La llibertat sobre la qual s'edifica l'estat contemporani, si és autèntica, reconeix la dimensió religiosa de l'ésser humà, la respecta i la tutela jurídicament; i evita que algú hagi de renunciar a contribuir a la societat en què viu per causa de la seva fe.

Sense confondre el pla jurídic amb el moral, també cal recordar que la llibertat necessita una comprensió plena de si mateixa. Ser lliure significa

dir únicament estar lliure de coaccions o disposar de moltes possibilitats d'elecció; significa poder reconèixer el bé i adherir-s'hi responsablement. Per això, tota societat efectivament lliure també requereix una justa delimitació del poder públic, de manera que la llibertat de les persones, de les comunitats i de les associacions no sigui restringida indegudament (cf. *Dignitatis humanae*, 1). Des d'aquesta perspectiva, l'autonomia legítima de l'ordre temporal no s'ha d'interpretar mai com a hostilitat envers el fenomen religiós. La fe no pretén imposar-se mitjançant privilegis ni coercions; tanmateix, tampoc no pot ser relegada al silenci com si fos irrellevant per a la vida pública.

En aquest context, el sigil sacramental de la confessió revesteix una importància especial per a l'Església catòlica. S'insereix en l'àmbit més ampli de la llibertat religiosa, que garanteix a les comunitats creients un espai propi de vida, organització i disciplina interna (cf. Conferència sobre la Seguretat i la cooperació a Europa, *Acta final d'Hèlsinki*, 1 d'agost de 1975, Principi VII). Tutelar-lo jurídicament, com passa de manera anàloga en algunes professions, significa preservar un espai sagrat de llibertat interior, on el creient pot obrir la seva ànima davant Déu sense por de pressions externes, com també reconeixen les normes internacionals (cf. Cort Penal internacional, *Regles de procediment i prova*, Regla 73.3).

Senyores i senyors:

Permetin que m'aturi un instant en algunes imatges que adornen aquesta Cambra. En aquest saló de sessions, la llum natural entra per la llumera que corona la sala. Aquesta llum que ve de dalt pot recordar que també la política necessita reconèixer una mesura que la precedeix i la supera.

També les pintures que evoquen, en la part superior del mur principal, la recepció de l'Evangeli i del Decàleg recorden quelcom essencial. Sense confondre l'ordre polític amb el religiós, aquests signes conviden a reconèixer que la llibertat moderna també ha estat preparada per una llarga educació de la consciència, marcada profundament per la tradició cristiana. En aquesta escola interior, els pobles van aprendre que el dret ha de servir al bé, que la justícia posa límits a la força, que el poder necessita legitimitat, que els pobres pertanyen plenament a la comunitat, que l'estranger ha de ser acollit d'acord amb la seva dignitat i que la vida humana mai no pot ser tractada com a mercaderia.

Una llei no arriba a la seva veritable grandesa pel mer fet d'haver estat aprovada formalment; l'assoleix quan, a més de ser vàlida en la seva

forma, pot comparèixer davant la dignitat de la persona i sortir-ne sense avergonyir-se'n.

Els convido a alçar, doncs, la mirada: no per allunyar-se de la realitat, sinó per recordar que tota decisió de les autoritats públiques toca persones de carn i ossos, especialment els que tenen menys força per fer-se escoltar. Perquè l'altaresa de mires consisteix precisament en mirar amb més profunditat allò que està en joc en cada decisió pública. Per això, juntament amb les respostes tècniques i les reformes legals, cal també una renovació moral.

Espanya pot oferir molt en aquest camí. Compta amb una llengua que uneix continents; una tradició cultural, jurídica i espiritual que ha sabut posar en diàleg fe i raó, dret i consciència, unitat i pluralitat. Aquesta experiència històrica també recorda el valor de la concòrdia i de l'esforç pacient per construir una convivència pacífica i justa.

Que aquesta noble nació no perdi mai la memòria de les seves arrels ni l'audàcia de mirar el futur. Que Espanya continuï sent terra de trobada, de cultura, de solidaritat i d'esperança. I que en la seva vida pública sàpiga unir sempre la fermesa de les conviccions amb la noblesa del diàleg i la grandesa del servei.

Que Déu concedeixi pau a totes les nacions de la terra, concòrdia a les famílies i serenitat a les consciències. I que, sobre el Regne d'Espanya, marcat per l'empremta apostòlica de sant Jaume i per la presència maternal de la Verge del Pilar, davallin dies de prosperitat, justícia i pau duradora. Moltes gràcies.

TROBADA AMB ELS BISBES D'ESPANYA

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Seu de la Conferència Episcopal (Madrid)

Dilluns, 8 de juny de 2026

Estimats germans en l'Episcopat:

És amb gran goig que em presento davant vostre en aquest tercer dia del meu viatge apostòlic a Espanya. Després de saludar els representants polítics que m'han rebut al Parlament, ara m'agradaria aprofitar aquests moments junts per revifar la comunió tal com Jesús aconsellava als seus apòstols (cf. Mc 6,31). Agraïxo a Mons. Luis Javier Argüello García les amables paraules que com a President de la Conferència i en nom de tots m'ha dirigit, espero que les meves puguin confluir en aquest diàleg en l'Esperit que suposa acollir tot allò bo que el Senyor ens diu a través del germà. El camí sinodal emprès per l'Església és un procés d'escolta en profunditat. Ser capaços de reconèixer la veu de Déu que parla a través de la comunitat eclesial és un dels seus valors fonamentals.

És un diàleg fecund que com a Església aneu definint en diferents maneres. Un exemple concret que podem evocar és el dels congressos que esteu realitzant. M'aturo en els celebrats el 2020 i el 2025, que han tingut una repercussió especial: *Poble de Déu en sortida* i *Per a qui soc? Assemblea de cridats per a la missió*. Els seus temes incideixen en les qüestions essencials: com es poden afrontar els reptes actuals? i qui estan cridats a acollir aquest desafiament?

En la meua contribució a aquesta reflexió, se m'ha acudit proposar-vos la imatge d'un viatge en què la destinació és Déu, cap a qui *alcem la nostra mirada*. És un viatge *sui generis*, ja que realment no ens movem materialment, però en què volem deixar volar el nostre cor.

Una temptació en els viatges és obsessionar-nos amb el que deixem, els llocs, les coses, les formes, sense obrir-nos, en docilitat a l'Esperit, a la novetat del que trobem. A aquesta temptació s'hi afegeix la de l'equipatge, que, per raons semblants, omplim de coses inútils que acaben sent un llast. D'altra banda, tampoc no convé oblidar una cosa que aprenem de les vicissituds de tants emigrants: una persona sola, sense arrels i sense

recursos, és algú que pateix terriblement i que amb molta dificultat pot establir vincles sòlids en el lloc on arriba.

D'aquesta manera, en aquesta primera fase del nostre periple, la nostra resposta a la pregunta de com podem afrontar aquest repte que ens hem proposat ha de conjugar la llibertat i la valentia prudentment, per deixar estructures que no ens ajuden, no responen o fins i tot ens allunyen del nostre fi, amb la fortalesa de conservar com un tresor allò que ho facilita. Com no recordar aquí l'immens patrimoni cristià de la vostra terra, la capacitat enorme de convocatòria que aquesta riquesa ens proporciona: amb la seva bellesa, que arriba fins al no creient, o amb els vincles de pertinença que ha estat capaç de teixir en la identitat espiritual de cada racó d'aquest poble estimat, i que continua present fins i tot en els moments en què la seva fe vacil·la. Un desafiament enorme, certament, a què estem cridats a respondre amb valentia, perquè aquest patrimoni produeixi els fruits de què és capaç.

Un altre tresor que no podem oblidar a la nostra alforja és el viàtic del pelegrí. El pa de la Paraula i de l'Eucaristia encara ens són més necessaris que l'aliment material, perquè ens obren el camí de la salvació. No és un problema de com fer més o menys atractiva la celebració, és sentir que, si som part d'Ei, la seva absència ens produeix un desassossec que podem comparar amb la gana material. La vida sacramental va compassant la nostra existència com la d'un infant que rep l'aliment de la seva mare, com la d'un esportista que va mesurant les forces necessàries per arribar a la meta.

D'altra banda, una cosa que ens costa molt en viatjar és comunicar-nos amb l'altre. Ja sigui a causa de la llengua i la cultura diferents, ja sigui per la desconfiança envers allò desconegut, ja sigui per les picabaralles i les incomprensions que es poden donar fins i tot entre persones properes, ens sentim limitats a l'hora d'expressar-nos o de comprendre el nostre interlocutor. És una experiència que podem portar a l'anunci de l'Evangeli, a l'acollida de l'altre, a la capacitat de respondre als qüestionaments del món que ens envolta o a la necessitat d'activar la corresponsabilitat dels membres de la comunitat en les nostres accions pastorals. Si abans hem dit que hem d'abandonar tot allò que ens frena i allunya, ara la consigna ha de ser que el nostre patrimoni sigui sempre instrument i oportunitat de diàleg amb aquells que trobem en el nostre camí.

Com els passa als pelegrins del Camí de Sant Jaume, en el nostre viatge podem trobar-nos amb aquestes immenses planures castellanques, buides

als nostres ulls. Les poques trobades d'aquests pelegrins amb algunes persones grans o amb treballadors estrangers, poden ser una metàfora de moltes situacions socials que per desgràcia es perceben en algunes de les vostres realitats eclesials. No és la primera vegada que Espanya enfronta una situació anàloga: en el passat, per exemple, quan l'Església va haver de reconstruir la seva presència en les franges de terra cremada, van sorgir models d'evangelització que després es van exportar a Amèrica i que ens poden ajudar aquí en la nostra missió.

Com aleshores, estem cridats a construir una nova realitat, a través del diàleg respectuós i l'ús de nous llenguatges, tal com va fer el famós sant alfaquí de Granada, fra Hernando de Talavera, i més endavant repetís a Amèrica sant Toribio de Mogrovejo, del que estem celebrant el tercer centenari de la canonització, presentant-lo precisament com a model de bisbe en sortida en un temps de missió i reorganització eclesial. Encara que els llenguatges en aquesta era digital són diferents i les cultures que ara componen el mosaic de les nostres realitats, amb migrants de totes les parts del món, també han canviat, l'esperit ha de romandre.

Quins són els punts essencials d'aquest esperit? El primer té alguna cosa a veure amb la capacitat de comunicar, de parlar amb cada realitat present en el nostre territori, d'abaixar-se no només per comprendre, sinó per compartir. Només sobre la base de posar en comú tot allò bo que hi ha en el propi patrimoni, aportant cadascun el seu granet de sorra, podrem edificar una realitat nova en què la fe pugui enfonsar arrels profundes. Per a això, lògicament, cal començar per aprendre el llenguatge de l'altre, iniciar processos i anar teixint vincles on poder sembrar la llavor del Regne. El segon és la crida a crear realitats capaces de comunicar per elles mateixes la pròpia experiència de fe. Capaces de portar –com va fer Toribio– l'experiència de Granada a Amèrica, és a dir, d'atresorar en el nostre equipatge els recursos que ens permetin afrontar amb franquesa els reptes sempre nous de l'evangelització en cada circumstància.

Després de les planures desertes, trobarem també grans ciutats, aquí el silenci i la llunyania no són espacials sinó íntims. Les respostes seran diferents, però els processos per arribar-hi, anàlegs: escolta, comprensió, respecte, generositat i franquesa.

Els pelegrins acostumen a sortir de nit i moltes vegades aquesta obscuritat inicial del camí els pot espantar. Podríem evocar l'himne de vespres, *La nit és temps de salvació*, per dir que, si anem en bona companyia, les dificultats del caminar i el perill d'extraviar-se es redueixen. És el Senyor

qui ens condueix, Ell és l'amo de la història i de cadascuna de les nostres històries, Ell determina els temps. Nosaltres caminem darrere d'Ell, encara més, caminem amb Ell com a membres d'un cos sol. Aquest vincle profund exigeix a l'Església, en aquest temps de polaritzacions i contraposicions cada vegada més dures, un testimoni d'unitat en la pluralitat: una comunió capaç d'acollir la riquesa dels dons, dels carismes, de les sensibilitats que l'Esperit Sant suscita en el Poble de Déu. La imatge de Crist es fa reconèixer en el mosaic viu de l'Església, on moltes tessel·les, sense confondre's, convergeixen per tal de manifestar la bellesa de l'únic Senyor.

En aquesta tasca, el ministeri del bisbe assumeix una responsabilitat peculiar. Estem cridats a ser principi visible de comunió, en primer lloc, de la comunió amb Crist, custodiant amb amor la fe rebuda, en docilitat a la Paraula de Déu i a la tradició viva de l'Església; després, en la comunió amb el successor de Pere i amb l'Església universal, amb el presbiteri i amb la comunitat diocesana, amb la vida consagrada, amb els moviments, amb les associacions i amb cada carisma autèntic que l'Esperit dona per a l'edificació comuna. La vostra missió us reclama custodiar la unitat, afavorir el diàleg, curar les fractures i acompanyar el camí del poble encomanat a la vostra cura.

La comunió viscuda d'aquesta manera també té una força missionera. Una Església reconciliada per dins pot parlar amb més llibertat als germans d'altres confessions cristianes i d'altres religions, als que no creuen, a les autoritats civils i a tots els homes de bona voluntat que treballen pel bé comú.

Aquesta crida a ser signe de comunió en Crist, caminant en unitat i estenent la nostra mà al germà que trobem, ens posa davant d'un altre desafiament que avui toca el cor de molts: la dificultat d'assumir compromisos definitius i de prendre decisions vitals profundes. En tants joves, i no només en ells, la pregunta: "Per a qui soc?" ressona com una recerca sincera de sentit, de pertinença i de do. El cor humà no es satisfà acumulant experiències, possibilitats o seguretats provisòries, s'omple quan descobreix una crida, quan comprèn que la vida arriba a plenitud només si és donada.

Per això, la pastoral vocacional no es pot reduir a una simple recerca de números. Aquesta neix de comunitats vives, de sacerdots feliços, de famílies capaces de testimoniar la bellesa de la fidelitat, d'una Església que sap mostrar amb senzillesa que seguir Crist no empobreix l'existència, sinó que l'expandeix. On l'Evangeli és viscut amb alegria, servei i comunió, també la crida del Senyor pot ser escoltada novament com a promesa de vida.

Abans hem parlat d'equipatges carregats i els pelegrins del Camí de Sant Jaume saben bé que a la motxilla s'ha de carregar només d'allò essencial. Com en reiterades ocasions va proposar el papa Francesc, en el context vocacional actual, cal dir que la conservació d'estructures no pot prevaler sobre el bé de la vocació. Els seminaristes tenen dret a la millor formació possible i l'Església, per la seva banda, té el dret a sacerdots ben formats. El criteri perquè els seminaris siguin autèntiques cases de formació és que assegurin una adequada experiència de vida comunitària; que tinguin formadors totalment dedicats a l'estudi i l'ensenyament, amb experiència en l'acompanyament espiritual; i que comptin amb Centres superiors de teologia dotats amb els mitjans necessaris per desenvolupar la seva funció. Per a això és imprescindible, a més d'unir forces, aprendre a treballar junts en la gestió d'aquests reptes.

En aquest terreny, les dificultats poden ser viscudes com a oportunitats. De vegades ens és difícil presentar la vocació dels laics i la seva integració en aquest viatge de vida que com a Església estem realitzant. D'altra banda, veiem com en moltes obres, tradicionalment gestionades per religiosos, es recorre a col·laboradors laics per poder continuar fent la tasca. És una dificultat que podem convertir en oportunitat de trobada, de diàleg i de comunicació. De nosaltres depèn que aquests laics arribin a percebre la seva participació en aquest servei eclesial com una crida que Déu els fa a assumir la seva responsabilitat com a cristians, interioritzant l'esperit, sentint-se part de la missió que el Senyor va encomanar als religiosos que la van posar dempeus.

Com veieu, el nostre viatge està fet de trobades, en elles no faltaran els que viuen moments de foscor, i ens reclamen que ens fem per a ells samaritans. Un dels més dolorosos és amb aquells que han estat ferits precisament pels que els havien de cuidar, fins i tot per membres del clergat. Davant d'aquesta plaga, la comunitat eclesial està cridada a respondre amb l'escolta, la veritat, la justícia, la reparació i un compromís cada vegada més decidit en la prevenció i la cultura de la cura. Cada persona ferida ha de poder trobar escolta sincera, acollida, protecció i camins reals de sanació.

Aquesta mateixa lògica també val per als desafiaments d'un món secularitzat. Molts homes i dones del nostre temps no rebutgen simplement Déu, moltes vegades duen al cor una set profunda de sentit, de veritat, de pertinença i d'esperança, fins i tot quan no saben donar-li un nom. L'Església està cridada a reconèixer aquests anhels, a escoltar-los amb respecte i a oferir, com Pere i Joan al paralític al costat de la porta del temple, el tresor

que els ha estat confiat: Jesucrist, en nom del qual l'home es pot aixecar i caminar (cf. Ac 3,1-10). També quan col·labora amb altres institucions, religioses o civils, fins i tot quan ofereix ajuda material, educació, assistència o promoció humana, l'Església mai no deixa d'oferir allò que li és propi: l'amor de Déu revelat en Crist. Aquest missatge cala en la societat, que no dubta de manifestar la seva estima per moltes d'aquestes obres. Així, cada gest de caritat cristiana que neix de l'Evangeli porta en ella una promesa més gran: restituir a la persona el convenciment de ser estimada.

En el nostre viatge recorrem aquella que sant Joan Pau II va voler anomenar «Terra de Maria».¹ En la Santíssima Verge teniu la vostra primera companya de camí i el vostre tresor principal, ja que ella ens mostra amb la seva vida com acollir la Paraula i custodiar-la en el cor, com acompanyar en aquest itinerari els deixebles i romandre present en el camí de l'Església com a mare de comunió i d'esperança. A ella encomano el vostre ministeri, perquè us ajudi a ser, enmig del poble que teniu confiat, aquest llevat amagat de què parla l'Evangeli. Petita als ulls del món, però capaç, quan roman unida a Crist, de fer fermentar la massa (cf. Mt 13,33). La força de l'Església no neix de la grandesa dels mitjans, sinó de la santedat dels seus fills, de la comunió dels seus pastors, de la fidelitat humil i perseverant de qui es deixa guiar per l'Esperit.

En aquest camí us acompanya també sant Joan d'Àvila, patró del clergat espanyol, en aquest any en què recordem el cinquè centenari de l'ordenació presbiteral. Sant Pau VI el va definir «un mestre de vida espiritual benèvol i savi, un renovador exemplar de la vida eclesiàstica i dels costums cristians» i, al mateix temps, «un simple sacerdot».² En aquest sant doctor, l'Església reconeix la vida sacerdotal que cada bisbe està cridat a custodiar i a fer créixer en el propi presbiteri.

Mirant-lo a ell, penso en aquells que són els companys més propers dels bisbes en aquest viatge, en aquests «simples sacerdots», en el sentit més alt i més exigent del terme. El nostre caminar amb ells hauria de transmetre el valor d'aquesta essència: ser preveres enamorats de Crist, arrelats en la pregària, fidels a l'Església, propers al poble i capaços d'unir doctrina sòlida, zel apostòlic i caritat pastoral. Preveres que trobin en el bisbe no només una autoritat reconeguda, sinó un pare que els acompanya; i en

¹ *Homília en la celebració de la Paraula i Acte marià nacional*, Saragossa, 6 de novembre de 1982, 1.

² *Homília en la canonització del beat Juan de Ávila*, 31 de maig de 1970.

els altres sacerdots germans amb qui compartir les fatigues i les alegries d'aquest pelegrinatge ple de trobades, on tots busquem Crist.

Concloem aquest periple espiritual amb una pregària del sant doctor que ens recorda que cada renovació eclesial neix d'un cor configurat amb Crist: «Si em maneü, Senyor, fer el que vós vau fer, doneu-me el vostre cor» (*Sermó 57,20*). Que sigui també aquesta la nostra súplica: Senyor, doneu-nos el vostre cor, un cor capaç d'alçar la mirada cap a tu, de posar-se en camí, d'escoltar, de discernir, de servir, de corregir amb caritat, d'atendre amb paciència i d'anunciar amb alegria. Perquè l'Església que rep el cor de Crist porta amb ella la columna de foc que la guia, la sosté, la defensa i la conforta, l'equipatge necessari per afrontar qualsevol repte.

Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

VETLLA DE PREGÀRIA

RESPOSTES I HOMILIA DEL SANT PARE

Estadi Olímpic “Lluís Companys” (Barcelona)

Dimarts, 9 de juny de 2026

Respostes del Sant Pare

1. *Sant Pare, creixem escoltant que l'únic objectiu a la vida és produir, tenir èxit i cuidar la nostra imatge. Jo mateix ho vaig intentar, però només vaig trobar un buit immens. Buscant respostes, la meua vida va fer un gir i aquesta darrera Pasqua vaig rebre el Baptisme. Ara que aquest camí és nou per a mi, li pregunto: com podem mantenir la mirada alçada cap a allò que importa de veritat, quan la societat ens empeny a mirar constantment cap a terra o només a nosaltres mateixos? Com podem descobrir la nostra veritable vocació enmig d'aquest corrent?*

Gràcies per aquest testimoni. Gràcies per permetre'm participar en la teua alegria i en la de tots aquells que en la Pasqua d'aquest any han rebut el sagrament del Baptisme.

Nombrosos joves i adults estan redescobrint la fe cristiana, potser després d'una etapa de la vida en què s'havien apartat una mica de Déu. Es tracta d'un pas realment important. En efecte, tot el que descobrim, aollim i vivim de mica en mica al llarg del camí contribueix certament al nostre creixement, a la nostra maduresa i a eixamplar espais de vida en el nostre interior; però, al mateix temps, enmig de les alegries, els èxits i les derrotes, ens adonem que necessitem una altra aigua per saciar-nos més profundament. El nostre desig de veritat i de felicitat necessita un horitzó més gran. I aquesta inquietud és un do que Déu mateix ens ha donat: estem fets a mida de l'infinit i per això, tot horitzó finit, tot pas, tota conquesta, mentre ens satisfà al mateix temps ens impulsa cap endavant i ens convida a seguir buscant, a cercar avançant, però, sobretot, a cercar “davallant interiorment”, és a dir, anant a allò profund.

I aquí torno a la pregunta amb dues breus idees. La primera: és necessari cultivar una inquietud sana. En les nostres societats, de fet la idolatria del benefici i del rendiment, l'afany de produir sempre i de ser guanyadors, així com el culte a la pròpia imatge, no són més que anestèsics

per endormiscar la nostra consciència i adaptar-la a una certa idea de societat. Quan les persones aprenen a aturar-se, a donar valor a les coses importants, a apreciar el temps de manera nova i a pensar en la pròpia vida deixant-se il·luminar per l'Evangeli, desenvolupen també un pensament crític respecte a un sistema social que no posa la persona en el centre i provoca situacions d'injustícia i de pobresa existencials a diversos nivells. És per això que la inquietud fa por, així com el descobriment de la interioritat, de l'espiritualitat i encara més de l'Evangeli.

Segona idea: és en aquest món on hem de cultivar la inquietud, no pas en un altre. És dins d'aquesta societat que tu i tants altres heu descobert el valor d'una vida més humana, més plena, oberta a l'encontre amb Déu i a l'alegria de la fe. Això significa que, malgrat les dificultats, el lloc on Déu es fa present i on hem de trobar les seves petjades és sempre en la realitat on ens trobem. Creiem que l'Esperit Sant actua i treballa silenciosament en totes les situacions de la vida i de la història, fins i tot en aquelles que semblen més difícils. Però hem de cultivar aquesta inquietud i fer-li espai; com deia, “buscar dins”, intentant no deixar-nos aclaparar pels ritmes i les seduccions externes, cultivant espais de silenci, aturant-nos potser alguns minuts al dia per llegir l'Evangeli i parlar amb Déu, i també intentant fer aquest camí interior juntament amb altres, deixant-nos acompanyar en els itineraris eclesials i confrontant-los amb els sacerdots, els religiosos, les persones que com nosaltres han emprès aquest camí.

2. Sant Pare, en un món on les coses es criden, hi ha aspectes de la vida que romanen callats, amb vergonya; com la depressió, una malaltia silenciosa que afecta moltes persones, joves i adults, i que comporta una obscuritat, aïllament i un dolor immensurable. A vegades, aquest dolor és tan aclaparador que la idea de desaparèixer sembla l'única sortida. Jo mateixa vaig lluitar per sortir d'aquesta malaltia, en silenci durant anys, i una nit de divendres vaig perdre la batalla i vaig intentar treure'm la vida. Soc aquí perquè Déu em va donar una segona oportunitat, i li estaré agraïda eternament, però n'hi ha molts altres que continuen enfrontant-se a aquesta foscor. Per això, li pregunto de tot cor: on podem veure Déu quan la foscor és absoluta i ja no podem més? Com podem confiar en Déu, quan sembla que res, ni un mateix, val la pena?

Abans de res, gràcies per compartir avui la teva experiència de sofriment. Em commou que en puguis parlar, que estiguis aquí entre nosaltres i que hakis trobat la força d'acollir aquesta segona possibilitat que el Senyor t'ha donat. T'has aixecat i has reprès el camí i aquest és un

miracle meravellós que veiem en molts personatges de l'Evangelí: en contacte amb Jesús, fins i tot que se sent perdut recobra confiança en la vida, es guareix de la malaltia i es pot aixecar per tornar a viure. En la teva pregunta, t'has referit en primer lloc a la "malaltia silenciosa" que és la depressió, i és important prendre consciència de com la salut mental es veu cada vegada més amenaçada en el context de societats que es consideren avançades. És un senyal que hi ha quelcom profundament equivocat en una certa idea de creixement que sotmet les persones a pressions i tensions que comprometen equilibris fonamentals. Per això es necessita un sistema sanitari que inclogui entre les seves prioritats aquest malestar invisible i generalitzat, que afecta també els joves.

Les teves paraules, tanmateix, ens han mostrat que el dolor posa a prova la fe i el sentit que li donem a la vida. Això és cert per a tothom, no solament per a aquells que en algun moment travessen la prova de la malaltia.

Mentre t'escoltava, he pensat en aquelles hores de foscor, d'angoixa i de dolor que Jesús va viure quan s'apropava l'hora de la seva mort. Els Evangelis, en els moments de l'últim sopar i de la pregària a Getsemaní, subratllen que estava caient la tarda, que vesprejava, així com poc abans de morir a la creu ens diuen que "s'estengué una foscor sobre tota la terra". Però, en realitat, no es tracta només d'un sofriment personal; el Fill de Déu està assumint en la seva pròpia carn tota l'angoixa, la solitud i el sofriment de la humanitat. En aquestes hores fosques, morint a la creu, Jesús comparteix el nostre dolor i ens revela el rostre d'un Déu compassiu, que carrega amb les nostres penes, que sofreix amb nosaltres, plora les nostres llàgrimes i roman al nostre costat amb la seva presència plena d'amor i misericòrdia.

Passar per aquesta experiència és difícil, ho testimonia diverses vegades la Sagrada Escriptura; hi ha moments de foscor i de sofriment que la nostra societat fa callar, perquè precisament alguns models culturals ens volen sempre vencedors i perfectes i, per això, el límit, la fragilitat i el dolor han de ser eliminats, o confinats al silenci ensordidor de la solitud o fins i tot de la vergonya. I, en aquests moments, podem pensar instintivament que Déu també ens hagi abandonat. Però la creu de Jesús ens diu que Déu no ens abandona, que Ell continua crucificat amb nosaltres en el moment del dolor i de la soledat extrema, que Ell recull no només les nostres llàgrimes, sinó el crit del nostre sofriment que altres no escolten, un crit que Jesús va fer seu a la creu, dient "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?".

Hi ha una catequesi sobre les últimes hores de Jesús, en què Benet XVI diu que el seu sofriment es torna pregària i crit, i que això val també per a nosaltres: davant de les situacions més difícils i doloroses, quan Déu sembla absent, hem de confiar-li una vegada més les càrregues que portem al cor, fins i tot cridant-li a Ell, fins i tot protestant com Job, segurs que Ell d'alguna manera es fa present i és a prop quan aparentment calla. Però penso que no ho podem fer sols. En les hores de dolor, almenys quan sigui possible, ens hem d'obrir a algú que ens ajudi a expressar una pregària senzilla, que ens acompanyi amb discreció sense la pressa d'explicar-nos aquest dolor, que ens agafi de la mà i ens faci sortir d'aquest crit.

Aquestes experiències també ens ofereixen un missatge a nosaltres els creients, i a tota l'Església: no hem d'espiritualitzar el dolor, reconduint-lo superficialment a la "voluntat de Déu" o a algun misteriós projecte seu, perquè això corre el risc de minimitzar aquest sofriment, de silenciar-lo, de ferir les persones. Déu no vol el sofriment, el porta amb nosaltres i ens convida a confiar en Ell de manera perseverant. Recordem allò que deia el papa Francesc: amb Déu, la vida reneix sempre.

3. Bona nit, Sant Pare. Vinc d'una família d'un barri molt humil de Barcelona. De petita el meu pare va intentar matar la meva mare, i es va salvar perquè es va interposar un noi que va morir. El meu pare va ingressar a la presó, i la meva mare va entrar en el món de les drogues. Als deu anys els serveis socials es van fer càrrec de mi, i em van portar al centre de menors de Sant Josep de la Muntanya. Al principi va ser dur, ja que m'havia creat un mur per protegir-me, on no hi deixava entrar ningú. Però a poc a poc vaig experimentar per primera vegada l'amor de família, i el meu cor es va anar obrint. Allà em van parlar de Jesús, vaig començar a pregar i em vaig batejar. Però en la meva adolescència em vaig rebel·lar moltes vegades contra Déu. Em van convidar a un recés i allà per primera vegada vaig experimentar l'amor de Déu. Però han passat uns mesos, i encara em costa perdonar el meu pare. I a vegades aixeco els ulls al cel i li pregunto: on eres quan era una nena? Sant Pare, com puc perdonar el meu pare, que va estar a punt de deixar-me sense mare? Com em puc reconciliar de debò amb Déu?

Gràcies pel teu testimoni i gràcies també per la pregunta sobre el perdó. És realment un signe de la gràcia de Déu que aquesta pregunta sorgeixi d'un passat tan marcat pel sofriment i que, malgrat el dolor, es tingui la valentia de preguntar com és possible perdonar a qui ens ha fet mal. Voldria dir dues coses aquí.

La primera complementa el que deia abans sobre la presència de Déu en les hores del nostre sofriment; en el fons també tu expresses aquesta pregunta respecte a la teva infància, però el context en el que han passat els fets de la teva vida ens demanen ampliar el radi d'influència de la nostra pregunta: ens hem de preguntar “on era Déu” o hem de preguntar-nos sobre l'home i sobre la humanitat, sobre com a vegades som presoners del mal fins al punt d'arribar a ser violents amb els altres, sobre com no aconseguim cultivar l'amor i respectar els altres en la seva dignitat i llibertat?

Tantes cròniques policials, encara avui, reflecteixen un clima enverinat en les relacions familiars d'abusos i d'opressions, i en particular de violència contra les dones, que sovint desemboquen lamentablement també en feminicidis. Aquesta realitat dramàtica, que té arrels antropològiques i culturals, estem cridats tots a abordar-la, sigui personalment, sigui com a societat, perquè a nosaltres ens correspon afrontar-la en totes les seves dimensions.

No podem atribuir a Déu allò que ha estat confiat a la nostra responsabilitat; no podem imaginar que Déu des de dalt respongui a les nostres necessitats de manera automàtica o impedeixi miraculosament que el mal succeeixi; Ell ens ha dotat d'intel·ligència i voluntat, ens ha donat una consciència, ens ha revestit de dignitat i de llibertat, i sobretot ha vingut a trobar-nos per indicar-nos, en el seu Fill Jesucrist, el camí a seguir perquè la nostra vida sigui plenament humana i en la nostra societat regnin la justícia, la pau i la fraternitat. Ens ha donat el seu mateix Esperit, precisament perquè l'amor sigui la clau de totes les nostres relacions humanes. Si hi ha la violència, si triomfa l'egoisme, si fins i tot l'amor entre familiars es transforma en odi, ens hem de fer algunes preguntes a nosaltres mateixos, a les dinàmiques de la nostra societat, a la cultura de l'individualisme, a la temptació de la violència, i no a Déu.

Una segona cosa fa referència al perdó. Hem d'aprendre a mirar el perdó, medicina poderosa contra el mal que guareix les nostres ferides interiors, com una cosa que forma part d'un procés, d'un camí. El mateix Evangeli, si el llegim com un llibre d'indicacions, de manaments i de deures, corre el risc de causar-nos molt de desànim i frustració, perquè Jesús ens convida al perdó i nosaltres experimentem que no en som capaços. En canvi, no és així. El perdó sobretot l'hem d'invocar del Senyor; continuar demanant –potser durant tota la vida– que el Senyor amplii en nosaltres l'espai de l'amor precisament allà on hem estat ferits, que ens ajudi a reconciliar-nos amb nosaltres mateixos i amb

aquesta part de la nostra història marcada pel sofriment, que lentament transformi el ressentiment en misericòrdia i compassió.

És un camí llarg, és un procés que requereix molta paciència, és un treball que hem de fer amb nosaltres mateixos, tant personalment com mitjançant altres itineraris d'acompanyament i també de reconciliació interior. I cal no desanimar-se: en el perdó s'avança amb petites passes. La reconciliació amb la història és gradual i, sobretot, no hem de pensar que el perdó equivalgui sempre i en tots els casos a tornar a la situació anterior o a viure una relació plena amb els qui ens han ferit, especialment quan el fet també ha estat marcat per la violència. Es pot romandre en la bona disposició del cor cap a la persona, rebutjar tota forma d'odi o de venjança, esforçar-se per reparar la relació tant com sigui possible i, potser, pregar per ell o per ella: tot això ens ajuda a entrar cada vegada més en la dinàmica del perdó i a reconciliar-nos amb Déu i amb els altres. Som pecadors perdonats, pacificats i capaços de perdonar. Capaços de ser portadors de pau.

Homilia del Sant Pare

Estimats germans i germanes, fills i filles estimats de Déu. També nosaltres som com Nicodem, pelegrins en la nit. Aquesta icona evangèlica, sobretot, ens ofereix un missatge sobre el camí de la vida.

El nostre caminar, el nostre desitjar i tot allò que abracem i vivim quotidianament, en les alegries i en les derrotes, en les aspiracions i en els projectes, és l'expressió de la nostra recerca contínua: som captaires d'amor, tenim fam i set de veritat, busquem un significat ple que ens sostingui, ens animi i ens ajudi a comprendre el misteri de la nostra vida. Mentre avancem lentament, amb petites passes, estem cridats a dialogar amb la penombra de la nostra mateixa condició humana: ens falta la veritat completa, no coneixem en profunditat el misteri de nosaltres mateixos i el veritable rostre dels altres, no sempre aconseguim comprendre la veritat amagada de la realitat que ens envolta i dels esdeveniments que es presenten davant dels nostres ulls. Busquem una llum que il·lumini el camí.

Però Nicodem també ens parla del camí de la fe. No es tracta d'un sender paral·lel respecte al de la nostra existència, però aquests dos itineraris estan sempre entrellaçats entre ells. Com hem proclamat en l'Evangeli, Déu ha estimat tant el món que ens ha donat el seu Fill unigènit i, en Ell, s'ha unit per sempre a la nostra carn. Ell està sempre amb el Pare i amb nosaltres; així, cada vegada que el misteri de la nostra vida s'obre a la llum d'un nou dia, en tot el que som i obrem, estem en la presència de Déu i som custodiats pel seu braç etern: la nostra vida "està amagada en Crist amb Déu". I, amb tot, a vegades experimentem la nit de la fe, la fatiga de creure, el cansament de l'esperit, el sentit de la desproporció davant la crida de l'Evangeli, l'amargura dels nostres fracassos i la por a no ser capaços.

Germans i germanes, Nicodem ens ensenya que aquestes nits, que acompanyen la nostra vida, el camí de la fe i la història en què vivim, són un lloc de benedicció, un espai per renéixer, unes entranyes que sempre engendren nova vida. Aquestes nits ens despullen i ens retornen a allò essencial; ens treuen les màscares humanes i religioses que utilitzem cada dia, per tal que no ens reconeguim o per donar una imatge de nosaltres diferents del que som; ens deixen al descobert, en les nostres llums i les nostres ombres, i ens retornen a la humilitat de saber-nos mirar en la veritat, més enllà de la presumpció de pensar que el nostre camí ja està

complet i que avancem com si tinguéssim una llum clara sobre tota cosa, sobre tots i fins i tot sobre Déu.

Aquest “espai buit” que la nit crea, tot i que es presenta sota la forma del sofriment o de la insatisfacció, de la desil·lusió o de la incredulitat, pot ser ocasió per rebre una nova vida, per canviar i renovar-se, per “renéixer de dalt”, com diu Jesús a Nicodem. Déu, en efecte, no ha vingut a jutjar el món amb el seu pecat i la nit de la seva infidelitat, sinó que ha enviat el seu Fill per salvar-lo, per donar al món la vida eterna.

Per això, també nosaltres estem cridats a no jutjar les “nits”; ni les nits de la nostra vida, ni les de l'Església, ni les de la societat que ens envolta. En la nit, en canvi, hem de posar-nos en camí com fa Nicodem, continuar interpel·lant el Senyor, obrir-nos al vent de l'Esperit per acollir la nit ja no com el signe d'un fracàs sinó com l'inici d'una nova vida.

I pensant en el nostre camí personal, però també en les nits del nostre camí eclesial i d'Espanya, de les seves ciutats, de les seves pobreses antigues i noves, de la seva societat i cultura, aleshores podem preguntar-nos: quines són les nits que travessem? Què ens suggereixen? Entrant-hi i mirant amb humilitat i sense prejudicis la realitat del que som, què estem cridats a canviar?, on hem de renovar-nos, en quina direcció volem anar, quina societat volem construir?

No deixem de buscar, de qüestionar-nos i de dialogar, amb Déu i entre nosaltres, també en el cor de la nit. Caminem junts en la fe que harmonitza la diversitat de les nostres idees i sensibilitats, per buscar la veritat que ens guia cap al bé comú, perquè aquest país sigui un espai acollidor per a tothom, on cadascú sigui respectat en la seva dignitat de persona i estimat per allò que és. Obrim-nos al do de l'Esperit, buscant el Senyor com Nicodem i acollint la llum del seu Evangeli, amb la certesa que experimentarem en nosaltres una vida nova, una presència que beneeix, un amor gratuït que ens ajudarà a passar de la nit a la llum. Perquè Déu no vol que es perdi res i ja des d'ara desitja donar-nos la vida eterna, per conduir-nos a la felicitat que no té fi.

Que el Senyor ens concedeixi, per intercessió de la Mare de Déu, obrir-nos a Ell i deixar-nos sacsejar pel vent del seu Esperit.

VISITA AL CENTRE PENITENCIARI “BRIANS 1”

SALUTACIÓ DEL SANT PARE

Centre Penitenciari “Brians 1” (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

Gràcies a tots per la vostra acollida tan plena de simpatia i cordialitat!

Em sento edificat pel testimoni que ens han compartit la Montse i la Josefina. Moltes gràcies. Agraïxo també les paraules del pare Jesús, que fan palès el compromís dels capellans i els voluntaris de la pastoral penitenciària diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Tot ésser humà és “digne” pel simple fet «d’haver estat volgut, creat i estimat per Déu» (cf. *Magnífica humanitas*, 52). No hi ha, doncs, cap situació que faci que el Senyor aparti de nosaltres la seva mirada. És una veritat consoladora que ens acompanya en tot moment i que ens recorda com el seu amor misericordiós està sempre per damunt de tot el bé o el mal que hàgim fet.

Això és vàlid, de manera particular, per a vosaltres estimats germans i germanes, que porteu el pes d’estar lluny dels vostres éssers estimats i sofriu, a més, a causa de la vostra condició actual.

Quan us vingui la temptació de sentir-vos inferiors i penseu que no val la pena seguir endavant, “alceu la vostra mirada” cap a Aquell que, a través de la presència de tantes persones, mai no deixa de mostrar-vos el seu amor i proximitat.

Encara que l’aclaparament i la tristesa marquin alguns moments del vostre camí, recordeu que els errors de la vida no determinen la identitat d’una persona. Sant Agustí, en les seves *Confessions*, ens comparteix el seu itinerari vital i ens en parla; si confiem en la gràcia divina i ens deixem guiar i transformar per ella, descobrim com en la nostra vida el passat no condemna el futur, sinó que ens ofereix la possibilitat de canviar les nostres decisions i eleccions.

Fem espai al Senyor en el nostre cor i busquem el seu rostre. Deixem-nos acompanyar pel seu amor. Aferrem-nos a Ell, que ens convida contínuament a l’esperança i ens mostra un horitzó meravellós que cap barrera física

ens pot impedir assolir. Avui, Ell continua parlant-nos en allò profund de les nostres consciències per fer-nos descobrir que té el seu estatge enmig nostre. Només espera que li donem una oportunitat.

Estimats amics i amigues, us convido a seguir somiant el somni de Déu. A cadascú us dic: Déu t'estima com ets, però et somia millor! El Senyor ens permet a tots començar sempre de nou, ja que ser humà i ser cristià no consisteix en no equivocar-se sinó en créixer en la capacitat de convertir-se, penedir-se, esmenar-se i, sobretot, de reconciliar-se i de perdonar.

Us encomano de manera particular a la intercessió maternal de la Mare de Déu de la Mercè i amb tot afecte demano al Senyor que us beneeixi. Moltes gràcies.

PREGÀRIA DEL ROSARI

DISCURS DEL SANT PARE

Abadia de Santa Maria de Montserrat

Dimecres, 10 de juny de 2026

Saludo cordialment a vostra excel·lència, monsenyor Xabier Gómez García, al pare abat de Montserrat dom Manel Gasch i Huriós. També als bisbes, sacerdots, religiosos i religioses, seminaristes i tots els fidels que participen en aquest pelegrinatge. Particularment, als nens i nenes que ens acompanyen avui. Gràcies per acollir-nos, gràcies per la vostra presència.

Estic content de poder estar als peus de la Moreneta per encomanar-li, ple de confiança en la seva intercessió maternal, el meu servei petrí i la missió de l'Església en el món que clama demanant justícia i pau.

Amb emoció he recordat els meus anys com a rector de la parròquia de Santa Maria de Montserrat, a Trujillo, Perú. La Moreneta sempre m'ha acompanyat. Gràcies, Catalunya, per la vostra fe.

Els murs d'aquest recinte podrien explicar-nos històries de devoció innumbrables, agraïment i esperança que han contemplat al llarg dels segles al voltant de la Mare de Déu de Montserrat i també han estat testimonis de la sang vessada per amor a Jesucrist.

Així mateix en aquests murs han estat custodiades les alegries i les penes, els goigs i les llàgrimes de tants fidels, i també han escoltat les veus celestials del cant infantil de l'Escolania més antiga d'Europa.

Quan el meu predecessor, el papa Francesc, el 2023 va oferir la rosa d'or a aquesta venerada imatge, ens convidava a considerar com, durant centenars d'anys, els fidels, sense distinció, han passat per aquest santuari desgranant les denes del rosari, perquè Maria, *Mare de Déu*, és fonamental en la vida de tot cristià. En aquesta mateixa ocasió va assenyalar que «davant de la Mare [...] es desperten els sentiments més nobles d'una persona» (*Discurs als membres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat*, 7 d'octubre del 2023); efectivament, ella suscita en nosaltres conversions profundes, com la de sant Ignasi de Loiola, que en aquest lloc suggestiu, després d'una nit en pregària davant la Mare de

Déu, va lliurar les seves armes de cavaller, moment que va marcar l'inici d'una vida nova al servei de Jesucrist.

Amb aquesta mateixa actitud filial, us convido a acollir avui la invitació de Maria: «Feu tot el que Ell us digui» (Jn 2,5). Aquestes paraules pronunciades a Canà de Galilea contenen un veritable programa de vida cristiana, perquè Maria ens porta cap a Crist i ens ensenya a escoltar la seva veu, obeir la seva paraula i permetre que Ell ens transformi. La voluntat de Jesús és clara: «Això us mando: que us estimeu els uns als altres» (Jn 15,17). Es tracta d'un amor que té en Ell mateix la seva mesura i la seva font: «Tal com jo us he estimat» (v. 12). Per això, quan Maria ens diu: «Feu tot allò que Ell us digui», ens convida a assolir un cor reconciliat amb els criteris de l'Evangeli.

Jesús ens mostra el camí de la misericòrdia, la reconciliació, la veritat i la mansuetud. Al mateix temps, desemmascara la violència que es pot amagar en les nostres paraules i actituds: la crítica que humilia, la condemna que destrueix i l'agressivitat que divideix. Aquesta violència amagada moltes vegades es pot revestir d'armadures aparents amb què intentem protegir les nostres ferides, les nostres pors o el patiment causat per les injustícies.

Contemplem la Mare de Déu de Montserrat que ens mostra Jesús com un infant indefens reposant a la seva falda, ja que aquí hi ha la Mare, amb el seu Fill, convidant-nos a estimar-nos els uns als altres. Deposem avui als seus peus les cuirasses que han endurit a poc a poc el cor.

L'Infant Déu que Maria sosté en els seus braços, no porta armadures i serà Ell mateix qui després, despulat a la creu, s'abandonarà totalment al Pare per salvar-nos amb la força desarmada i desarmant de l'amor.

Alcem la mirada a Maria i supliquem-li que ens ajudi a revestir-nos únicament amb les armes de Déu, com ens exhorta sant Pau. «Cenyiu-vos amb la veritat, protegiu-vos amb la cuirassa de la justícia, estigueu sempre calçats, és a dir, preparats a anunciar la Bona Nova de la pau. En tot moment tingueu per escut la fe, [...] cobriu-vos el cap amb el casc de la salvació de Déu i preneu a la mà l'espasa de l'Esperit, que és la Paraula de Déu» (Ef 6,14-17).

Avui, com a pelegrins a Montserrat, manifestem el desig sincer de reafirmar el nostre servei a Déu Pare que ens ha revelat Jesucrist, qui ens diu: «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc 9,37).

Considerem també com la Verge Maria, a la mà dreta, sosté l'esfera del món, signe de la seva cura materna, perquè el món sencer té cabuda en el seu cor. Ella ens invita a reconèixer-nos germans i germanes, on ningú quedi exclòs i on la comunió sigui més forta que tota divisió.

Demanem a Maria, Reina de la pau, que ens ensenyi a renunciar a les paraules feridores, al judici immediat, a la murmuració i a les calúmnies. I que aprenguem a custodiar i a conrear l'amor en la família, entre els amics, en el lloc de treball, en les xarxes socials, en els debats polítics i en les comunitats cristianes, de manera que l'odi doni pas a l'esperança i la pau.

Que Maria, Mare de l'Església, ens orienti sempre cap a Jesús. Us invito a saludar-la amb aquestes paraules:

“Dels catalans sempre sereu la Princesa,
dels espanyols i de tot el món l'amor;
digueu-nos: “Sou el meu tresor,
jo soc la vostra mare, no tingueu por”.

Que així sigui.

TROBADA AMB LES REALITATS DE CARITAT I ASSISTÈNCIA DIOCESANES

DISCURS DEL SANT PARE

*Església de Sant Agustí (Barcelona)
Dimecres, 10 de juny de 2026*

Estimats germans i germanes, bona tarda!

Agraeixo al cardenal-arquebisbe la benvinguda cordial i les paraules que m'ha dispensat, així com també al delegat de pastoral social i als qui han compartit amb nosaltres els seus testimonis sobre les realitats de caritat i assistència diocesanes. Voldria agrair a Renzo la seva carta i les preguntes que em fa, intentaré respondre'n algunes.

La que ja vaig contestar és que no volia ser Papa, ni com a jove ni com a vell, però quan el Senyor crida cal dir sí. Abans de respondre les preguntes només us vull dir que moltes gràcies per l'acollida i que aquí de debò em sento a casa. I gràcies per tot el que vosaltres representeu.

La raó que pensareu –òbvia, evident– és perquè és sant Agustí però, us explico que la primera vegada que vaig venir a aquesta església –no hi era aquest arquebisbe aquí al meu costat–, era el 1984, viatjava per terra des de Roma a Lleó, vaig arribar i vaig dir: mireu, a Barcelona hi ha una església de sant Agustí, anem a visitar-la. Estava tancada, avui és oberta. I que bonic és trobar una església amb una comunitat d'agustins i amb tantes persones que viuen, que lloen Déu, que troben comunitat, acollida, integració en aquesta església i en aquesta pastoral social. Moltes gràcies a tothom, de debò.

Pel que fa a la pregunta sobre el futbol, tothom sap que ara jugo a tennis, jugava a futbol de jove, però a futbol americà, una mica més violent, però també amb els seminaristes quan era a Trujillo jugava a futbol, a la defensa, si ho voleu saber, no era un gran goleador però és quan estava primer a Roma on vaig viure la primera experiència del mundial, el 1982 que va ser aquí a Espanya. Després, al Perú amb els seminaristes seguia molt els equips locals; però també jugava amb els seminaristes, una mica d'esport fa bé per a tothom, cal buscar com, diguem-ne, conservar i estar en bona salut: cos, ment i ànima. Aleshores, això sí que ha estat part de

la meua vida. Doncs el futbol també ens ajuda a recordar una cosa molt important: que la vida no és una carrera per viure de manera solitària, és una cosa que es juga en equip i cal aprendre a córrer junts. Aleshores, en aquest sentit, un que pot ser una estrella però que mai passa la pilota, doncs no deixa que els altres entrin en el joc i probablement perdrà. I llavors, també pensant en nosaltres, i pensant en com integrar en un equip, doncs també vull reconèixer i felicitar tot el que esteu fent aquí. La segona pregunta, ja l'he contestada, però, segueixo una mica el text si no ens perdrem i acabem a quarts de nou.

Em preguntes si de petit volia ser Papa. Bé, doncs, Renzo, crec que no. Crec que no ho vaig pensar mai. Però sí que puc dir una cosa: des de petit vaig sentir el desig d'entregar la meua vida a Déu. No ho sabia encara del tot, com ni per on em portaria el Senyor. Amb el temps vaig descobrir que Jesús em cridava a seguir-lo com a sacerdot, i que aquest camí passava per l'orde de sant Agustí. Però això no val solament per a mi. Cada infant és un somni de Déu. Tu, Renzo, també ho ets. Déu desitja la felicitat de tots i vol que, des de petits i durant tota la vida, conservem un cor com el dels infants (cf. Mt 18,3): capaç de confiar, ple de bondat; vol que siguem els seus amics i que no ens separem d'Ell. Per això, més important que preguntar-nos si un serà sacerdot, metge, mestre, pare de família o qualsevol altra cosa, cal preguntar-se si vols ser amic de Jesús. Perquè l'amistat amb Jesús ens dona alegria, ens fa lliures i ens ajuda a veure, pas a pas, la vocació i el camí que Déu ha pensat per a cadascú de nosaltres.

No és fàcil trobar, Renzo, la resposta a la teua pregunta sobre per què hi ha persones a qui els passen coses dolentes i, en canvi, a d'altres no. Pensar en la vida de Jesús potser ens pot ajudar. La Paraula de Déu ens diu que nostre Senyor «va passar pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable» (Ac 10,38) i, no obstant això, sabem que va ser crucificat. Però aquí no va acabar la història, perquè va ressuscitar el tercer dia, i va vèncer el mal, va vèncer la mort. A través de la vida de Jesucrist, Déu ens mostra que, encara que hi hagi sofriment, Ell mai no abandona cap dels seus fills, perquè ens té preparada una alegria eterna on ja no hi haurà tristeses ni dolor. Tinguem confiança, Jesús és amb nosaltres, ens ajuda i acompanya, i ens dona forces per travessar els moments difícils que puguem trobar en la vida.

Sobre els avis, sí, els avis són molt importants en la vida de les famílies. No s'haurien de quedar mai sols. Sovint, ells són els que cuiden els nets mentre els pares van a treballar i així, amb afecte i dedicació, ajuden els

infants a conèixer l'amor a Déu i al proïsme, perquè arrelhi en els seus cors i un dia arribin a ser homes i dones de bé. I, com hem de correspondre a l'amor?, doncs amb amor. És el que Jesús vol que fem. Cuidar i acompanyar els nostres avis en la seva vellesa, així com ells, en el seu moment, van tenir cura de nosaltres. No permetem que la soledat i l'abandó es normalitzin en la vida dels adults grans. Això és una cosa molt trista. Tinguem el nostre cor obert a tots ells; i encara que no siguin els nostres avis, no permetem que se sentin sols ni desprotegits. Perquè, si no volem la solitud per a nosaltres, tampoc no l'hem de permetre per als altres.

Pel que fa a si hem de perdonar sempre, Jesús ens diu que sí. Un dia Pere li va preguntar: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?». I Jesús li va respondre: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (Mt 18,21-22). I amb això Jesús va voler dir: perdona sempre. Però cal entendre bé què vol dir perdonar. Perdonar no vol dir que allò dolent va estar bé, ni deixar que algú continuï fent mal. No significa oblidar per la força, com si res no hagués passat. Perdonar significa no deixar que l'odi es converteixi en amo del nostre cor. Jesús ens demana perdonar perquè és l'única manera d'experimentar la pau de Déu i de guarir ferides espirituals. Quan perdonem imitem l'exemple de Jesús, que va perdonar els qui el crucificaven. La nostra disposició per perdonar és condició per al perdó que rebem de Déu.

Germans i germanes,

Estar aquí, en aquesta església de sant Agustí, obre el nostre cor a una veritat que el sant bisbe d'Hipona ens indica: ser cristians és abans que res, un regal, una gràcia. Fonamentats en Crist, que és la pedra viva, experimentem l'acció de l'Esperit Sant, amb la convicció que tot esforç realitzat sincerament per cooperar amb Ell a favor del proïsme serà beneït pel Pare celestial, en qui posem la nostra esperança. Com a membres del Cos místic de Crist, estem realment units al destí d'aquells a qui Déu estima i convida a participar de la seva vida.

Cridats a estimar Déu, i per amor a Ell, els nostres germans, també som enviats a sortir per trobar-nos amb tothom. El cristià, a més de ser bondadós i amable, ha de ser compassiu, estimar sense interès i buscar el bé dels altres, sabent que en cada germà i germana que sofreix hi trobem el mateix Senyor que demana i rep, que és acollit o rebutjat, estimat o menyspreat.

La caritat evangèlica, fundada en Jesucrist i alimentada pel seu amor, dona forma i identitat a la vida personal i comunitària de tot cristià. Per

això cada comunitat eclesial diocesana, moguda per la caritat i instruïda per l'Esperit Sant, està cridada a apropar-se, segons les seves pròpies possibilitats i capacitats, amb discreció, delicadesa i perseverança a les ferides i les necessitats dels més petits i vulnerables per alleujar els seus sofriments i remeiar la seva pobresa. Ho fa imitant la generositat de nostre Senyor Jesucrist que, per amor a nosaltres, sent ric, es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva gràcia i la seva salvació, i ens crida també a reconèixer-lo i socórrer-lo en els més necessitats (cf. Mt 25,40).

Per això, és una alegria trobar-me aquesta tarda amb tots vosaltres que, de diferents maneres, esteu vinculats concretament a l'assistència, l'acompanyament i la promoció dels qui més ho necessiten, sobretot en els temps que ens toca viure, en què sembla que s'ha perdut el sentit de la dignitat sagrada de l'ésser humà.

M'agradaria subratllar que com a cristians estem cridats a la tasca de fer present l'amor de Déu per cada home i cada dona, en el teixit concret de la història. El llibre del Gènesi ens narra que Déu va crear «l'home a la seva imatge, el va crear a imatge de Déu; va crear l'home i la dona» (Gn 1,27). Aquí hi rau la dignitat inalienable de tot ésser humà, que no depèn de les capacitats que posseeix, de les riqueses que acumula o del rol que exerceix, sinó del do que el precedeix i l'cedeix, donat per Déu com a expressió del seu amor que mai falla (cf. *Magnífica humanitas*, 50).

El Senyor, doncs, ens convida a acollir tota dona com a germana i tot home com a germà. Com a fills del mateix Pare, tota persona està constitutivament feta per a la relació; ha estat pensada i volguda per Déu per entrar en una història de comunió amb Ell, amb els altres i amb la creació (cf. *ibíd.*). Una expressió singular d'aquest anhel diví la constitueixen les realitats diocesanes de caritat i assistència de què vosaltres formeu part i que porteu endavant amb esforç i dedicació, amb la consciència que la persona humana és al centre de l'acció de l'Església (cf. *Gaudium et spes*, 24) i que la caritat és «el manament social més gran» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1889).

Us encoratjo, units amb els vostres pastors, a continuar animant aquests apostolats, donant testimoni de l'Evangeli i mostrant al món la bellesa de la vida cristiana, que anticipa aquí i ara la justícia i la pau que seran plenes en el Regne de Déu. Sigueu, doncs, testimonis creïbles de l'esperança cristiana en el servei sol·lícit dels germans i les germanes que,

en una condició de vida precària, marcada per la privació, la fragilitat o la marginació, a més de l'ajuda material i el sosteniment moral, necessiten Déu, la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, els seus sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe (cf. *Evangelii gaudium*, 200).

Poso als peus de la Mare de Déu del Bon Consell el vostre treball i la vostra entrega, perquè la seva intercessió us acompanyi i el Senyor faci fructificar abundantament tot el bé que procureu. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

SANTA MISSA

HOMILIA DEL SANT PARE

Basílica de la Sagrada Família (Barcelona)

Dimecres, 10 de juny de 2026

«Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el vostre nom per tota la terra!» (Sl 8,2.10). Amb la lloança d'aquest salm, tan ple de joia i sorpresa, us saludo a tots vosaltres, estimats germans i germanes. Expresso el meu agraïment a ses majestats, dono les gràcies al cardenal Joan-Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, així com als altres germans en l'episcopat i a tots els que s'uneixen a la nostra pregària: sacerdots, diaques, religiosos i religioses. Aquesta tarda de festa per a tota la ciutat de Barcelona, estenc la meva salutació agraïda a les autoritats públiques, així com als membres d'altres comunitats cristianes i d'altres religions que participen en la nostra acció de gràcies.

Avui la Basílica de la Sagrada Família ens acull en aquesta bonica ciutat, obrint les seves portes com si fossin braços que conviden cadascú en aquest altar a escoltar la Paraula de Déu. És un temple que ens constitueix en una família estimada pel Senyor, alimentada per la seva pròpia vida en l'Eucaristia. Així és com la ciutat comtal i tota Catalunya es reuneixen en aquest temple, signe també d'unitat i de concòrdia, i aixequen la seva mirada per trobar-se amb el rostre de Déu Pare, resplendent en el seu Fill fet home, Jesucrist.

Tot donant gràcies al Senyor per la seva caritat envers nosaltres, el lloem per tot el que realitza en la nostra vida. Li donem gràcies en especial per aquesta extraordinària basílica, que el papa Benet XVI va consagrar el 2010, recordant que és signe visible del Déu invisible, i que per la seva glòria s'alcen les torres (cf. *Homília per a la consagració*, 7 de novembre de 2010). En continuïtat amb la pregària del meu predecessor, en uns moments beneiré la torre més alta, la de Jesucrist.

Aquesta església és un únic edifici, compost per moltes pedres. Una casa que creix amb constància al llarg dels anys, seguint un mateix projecte. Tots nosaltres som les pedres vives d'aquesta obra, que té Crist com a fonament i cim, principi i fi. Molt més que un monument, la basílica de la Sagrada Família avui continua sent una obra en construcció, que ens

recorda com la vida cristiana sempre és un camí, perquè es tracta d'un projecte que Déu duu a terme.

No habitem, doncs, una obra inacabada, sinó un temple encara en construcció. La seva imperfecció no és un defecte perquè dona testimoni d'un desig; no significa una carència, sinó que expressa una promesa que volem honrar amb coherència. La nostra gratitud aleshores es converteix en compromís, al mateix temps que cooperem en el projecte de Déu, és a dir, en la construcció a què Ell mateix ens crida. Com que som temple de l'Esperit Sant (cf. 1Co 6,16.19), aquesta obra coincideix amb la nostra vida, que Déu concep com una obra mestra que hem de fer junts i ens crida a col·laborar amb Ell (cf. 1Co 3,9).

Pel que fa a això, guardem en el nostre cor les paraules que el Senyor va dirigir al rei David: «Tu m'has de fer un casal per a residir-hi?» (2Sa 7,5). Al contrari, «el Senyor t'anuncia que et farà un casal» (v. 11). Amb aquest anunci, l'Escriptura ens ensenya que no som nosaltres els qui donem un lloc a Déu, com si fos un element d'una sèrie o part d'un tot més gran que Ell. En canvi, és Déu qui ens dona un lloc, i el lloc que ens regala és el seu propi cor: el lloc del Fill, per a nosaltres que érem estranys; el lloc de l'Estimat, per a nosaltres que som pecadors.

Aquesta voluntat seva es compleix a través de Jesús; aleshores podem comprendre el sentit del que hem escoltat a l'Evangeli, quan el Senyor diu als fariseus: «Si no creieu que “Jo soc”, morireu amb totes les vostres culpes» (Jn 8,24). Paraules fortes, que no són en absolut amenaces, ni un xantatge. Són una invitació a la salvació, és a dir, una crida a la llibertat per part de Crist, que vol per a nosaltres el bé definitiu, etern. Davant l'amenaça del mal, el Senyor sempre és amb nosaltres, sempre a favor nostre. “Jo soc”: aquest és el Nom santíssim que Déu va lliurar a Moisès des de la bardissa ardent, revelant la seva fidelitat indestructible. Fet home, Ell es converteix per a nosaltres en l'Emmanuel, font de gràcia i de perdó, de salvació i de vida nova. Estimats germans, no podem creure en Jesús i promoure la guerra. No podem creure en Jesús i matar l'innocent. No podem creure en Jesús i abandonar qui sofreix, qui plora, qui fuig de la misèria.

Aquesta nit, doncs, la Creu de Crist, que corona aquesta basílica, és la Creu dels últims, que es tornen els primers, dels pecadors que es tornen sants, dels morts que ressusciten. Les tres façanes de la Sagrada Família en donen testimoni: el Primer es fa el darrer per a nosaltres en el Nadal; amb el seu sacrifici ens redimeix mitjançant la Passió; la seva mort ens

dona la vida eterna fent-nos partícips de la glòria divina. En admirar la torre de Jesucrist, *alcem la mirada cap a Ell*, cap a Aquell que ens revela la veritat de Déu i la veritat de nosaltres mateixos. Mirant Crist podem veure el món amb ulls renovats: la torre de la creu es converteix aleshores en un estàndard de caritat, perquè Déu ens estima així, transformant un instrument de mort en signe d'esperança. En la creu de Jesús la nostra fe aconseguix el cim, com professa la inscripció que es troba en la base de l'agulla: "*Tu solus Sanctus, Tu solus Dominus, tu solus Altissimus*". Aquesta creu brilla de dia, reflectint la llum del sol i brilla de nit, il·luminant la ciutat com un far obert al Mediterrani.

Sí, la llum de Crist brilla en les tenebres, encara que les tenebres no l'hagin acollit (cf. Jn 1,5.11). No obstant això, aquest rebuig no fa que falti l'amor de Déu: «Quan haureu enlairat el Fill de l'home –diu el Senyor– coneixereu que Jo soc i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat» (Jn 8,28). Cal passar per la passió del Crucificat per ser il·luminats per la glòria del Ressuscitat: en efecte, des de sempre, el Pare ensenya a donar la vida i el Fill, que la rep d'Ell, la dona a tothom amb el poder de l'Esperit Sant. Heus aquí per què precisament la creu és el signe lluminós del seu amor.

És la fe que dona forma a les pedres i sentit a l'edifici que habitem junts. En la nostra pregària descobrim, per tant, el vincle originari de les coses amb Déu, creador del cel i de la terra: Ell és l'artista que ha imprès el seu esplendor en el cosmos. Creat a la seva imatge, l'home respon a l'obra de Déu amb el seu propi enginy: així és com l'artista converteix el talent en lloança i la creativitat en testimoni del mateix Creador. Com a arquitecte ardent de fe, el venerable Antoni Gaudí va concebre aquests espais amb el desig de narrar els misteris de la vida del Senyor: d'aquesta manera ens ha proposat un pelegrinatge espiritual, que porta a l'encontre amb Crist nascut, mort i ressuscitat per nosaltres. Juntament amb Gaudí, de qui commemorem el centenari de la seva mort, recordem i donem gràcies aquesta tarda a tots els promotors i benefactors, als artistes i als treballadors que cooperen en la construcció d'una obra mestra arquitectònica, que és també una catequesi eloqüent feta de pedres, colors i llum. En la saviesa, l'Església renova així la *Biblia pauperum* de les antigues catedrals, que són elles mateixes missatges d'evangelització d'una gran riquesa. En aquest temps de la imatge, resulta encara més evident com l'art i la bellesa són canals d'evangelització eminents.

Estimats germans i germanes, la bellesa d'aquest temple ens anima a aprendre cada vegada més del nostre Mestre i Senyor l'art de viure

segons el seu Evangeli. Mentre *alcem la mirada cap a Ell*, el Crucificat Ressuscitat, comprometem-nos a aixecar el rostre dels qui jeu en la pols (cf. 1Sa 2,8). I així demostrem que la Sagrada Família és l'església més alta del món, no per destacar en classificacions mundanes, sinó per guiar els passos del poble de Déu que pelegrina a Catalunya, amb la creu que il·lumina el camí, com una llàntia encesa en espera del retorn de l'Espòs.

TROBADA AMB LES REALITATS D'INTEGRACIÓ DELS MIGRANTS

DISCURS DEL SANT PARE

*Plaça del Cristo de La Laguna (Tenerife)
Divendres, 12 de juny de 2026*

Estimats germans i germanes:

És un plaer per a mi compartir aquest moment amb vosaltres aquí, a San Cristóbal de La Laguna, seu d'aquesta diòcesi. M'ha cridat l'atenció el que s'ha dit d'aquesta ciutat: que és una ciutat sense muralles, una ciutat oberta.

Potser aquest detall ens ajudi a comprendre que les barreres més difícils de fer caure no són sempre de pedra. De vegades estan en la mirada, o en la por o en la indiferència. El mar, que envolta aquestes illes, porta fins a nosaltres històries que no sempre sabem llegir: històries de dolor, d'esperança i de recerca. En una ciutat sense muralles, també el cor està cridat a eixamplar-se per acollir-les. Per això necessitem aprendre el llenguatge de la proximitat, aquell que es comprèn més amb les mans que amb les paraules.

El braille i altres formes d'escriptura tàctil ens recorden que la paraula també es pot obrir camí mitjançant el contacte. De la mateixa manera, la integració exigeix aprendre a llegir d'una altra manera. Hi ha mirades que veuen i, no obstant això, no reconeixen; converteixen un rostre en xifra, una història en expedient i una diferència en distància. D'aquí que l'Evangelí ens eduqui a una lectura més profunda de la realitat: la que neix de la proximitat, de la paciència i d'unes mans capaces de socórrer, acompanyar, orientar, ensenyar i obrir camins.

En les obres d'integració d'aquests germans nostres –com en tota obra de caritat– l'Església aprèn a llegir en la vida concreta dels qui pateixen en el cos o en l'esperit un signe viu que remet als sants Evangelis i que es torna llegible a través del tacte i de la proximitat, quan palpem les ferides dels altres. Com Tomàs davant del cos gloriós del Ressuscitat, també l'Església aprèn que les ferides, mirades des de la fe, poden convertir-se en lloc de reconeixement: allà on el dolor humà és tocat amb amor, Crist

ens confirma que és present en el famolenc, en l'assedegat, en el despullat, en el malalt, en el pres i en el foraster (cf. Mt 25,35-40). D'aquesta fe que reconeix Crist viu també neix el servei del pare Darwin i de tantes persones. La caritat cristiana brolla de l'amor de Déu vessat en el cor del creient; per això, davant del necessitat, la fe esdevé concreta i l'amor a Crist es transforma en gestos.

Des d'aquesta convicció, la nostra presència vol testimoniar que la solidaritat neix del reconeixement de la dignitat humana i supera tota concessió secundària o simple obra de filantropia. Està cridada a comprometre's i a prendre forma de procés. L'acollida obre la porta; la integració ajuda a travessar el llindar. L'assistència posa bàlsam en la ferida i la integració reconstrueix el futur.

Integrar no vol dir esborrar la història de qui arriba ni exigir-li que deixi enrere tot allò que forma part de la seva memòria. Tampoc significa crear mons paral·lels, tancats els uns als altres, on les persones conviuen sense trobar-se realment. Integrar és un camí recíproc: qui arriba aprèn a habitar una terra nova, i qui rep aprèn a eixamplar casa seva sense diluir la seva identitat ni tancar el cor a la trobada. A vosaltres, estimats germans migrants, us correspon una part noble i necessària d'aquest camí: obrir-vos amb confiança a la comunitat que us rep, aprendre'n la llengua, respectar-ne les seves lleis, conèixer-ne els costums, participar en la vida comuna i oferir amb agraïment els vostres dons.

Tota societat que acull té deures envers els qui arriben; i qui és acollit també descobreix que la dignitat reconeguda com a dret floreix quan es converteix en responsabilitat i desig sincer de construir al costat dels altres. Així, qui va arribar com a foraster pot retrobar vincles, reconstruir confiança i sentir-se part viva d'una comunitat. Aquesta és una forma preciosa de misericòrdia.

Parlem, en primer lloc, de persones creades a imatge i semblança de Déu, abans que de categories jurídiques o de problemes a administrar. Després de viatges difícils i, de vegades, de diversos intents –com en el cas de Khalid–, busquen algú que els digui, amb els gestos abans que amb les paraules: la teva vida no és un descart, el teu sofriment no és invisible, la teva dignitat no ha quedat dissolta en les aigües que has travessat –com ens expressava Mbacke–. Però també busquen alguna cosa més: una possibilitat concreta de recomençar, d'aprendre, de treballar, de servir, de participar, de no quedar tancats per sempre en la condició de víctimes.

En aquest sentit, vull agrair les paraules de Mons. Santiago i, amb elles, el testimoni d'una Església que, encara que amb mitjans pobres, vol "caminar amb els qui caminen". Gràcies a Càritas diocesana, a la Delegació diocesana de Migracions, a les parròquies i a tantes realitats eclesials i civils que van més enllà del primer auxili i acompanyen processos de protecció, promoció i integració. Gràcies per fer possible que qui un dia va ser acompanyat pugui convertir-se –com ens recordava Thalia– en pont per a altres, tornant l'amor rebut. Quan qui va necessitar una mà comença a estendre la seva, la caritat rebuda es transforma en responsabilitat compartida.

Al mateix temps, no podem oblidar tants migrants que, provinents de Llatinoamèrica, de les Filipines i d'altres latituds, ja formen part viva de la comunitat i, amb la seva fe, el seu treball i els seus dons, ajuden a renovar-la. Deixeu-vos també evangelitzar per ells, ja que segurament porten amb ells regals que la Providència ha volgut fer-vos arribar a través dels qui s'integren. Ells recorden que integrar és obrir espai perquè una persona pugui sentir-se corresponsable. Així, l'estranger d'ahir pot ser el germà i el veí d'avui.

Als catòlics us vull demanar una cosa més: que la integració no quedi reduïda a una tasca social, per necessària que sigui. Qui arriba a les nostres parròquies necessita pa, sostre, llengua, treball i protecció; i també ha de trobar una comunitat capaç d'oferir, amb el testimoni de la vida i de la paraula, camins per conèixer Jesucrist, respectant sempre la consciència i la llibertat de cada persona. Evangelitzar és compartir amb respecte i humilitat el tresor que sosté la nostra acció i la nostra esperança. Una Església que acull també és una Església que anuncia, oferint Crist sense imposar-lo i que, al mateix temps, rep l'Evangeli de mans dels pobres.

Una consciència humana, i més encara una consciència cristiana, no pot romandre indiferent davant de les víctimes dels naufragis i de la manca d'ajuda, davant d'aquests cementiris del mar. Cada vida perduda en aquestes rutes és un fracàs per a la família humana. No obstant això, també hi ha un naufragi silenciós després de l'arribada: quedar-se sol en una ciutat, sense llengua, sense vincles, sense treball, sense confiança i exposat als qui s'aprofiten de la vulnerabilitat. Integrar és impedir aquest segon naufragi. És ajudar a que, qui va arribar ferit, no quedi fixat per sempre en el seu dolor, sinó que pugui tornar a posar-se dempeus, reconèixer els seus dons i oferir-los a la comunitat.

I des d'aquesta plaça vull adreçar una paraula clara als qui s'aprofiten de la desesperació; als qui organitzen rutes de mort, trafiquen amb persones, retenen documents, exploten treballadors, amenacen dones, enganyen famílies i converteixen el sofriment aliè en negoci. Atureu-vos. Convertiu-vos (cf. Mc 1,15). Les llàgrimes i la sang d'aquests germans clamen Déu i els seus sofriments arriben fins a Ell (cf. Gn 4,10; Ex 3,7-9). Els diners arrencats a la vulnerabilitat dels pobres no donaran pau, ni honor, ni futur (cf. Jr 22,13; Jm 5,1-6).

Per cada vida perduda, cada família enganyada, cada cos sotmès, cada dona amenaçada, cada treballador explotat hauran de comparèixer davant de la justícia divina (cf. 2Co 5,10). Trenqueu aquestes cadenes i allibereu els qui teniu dominats (cf. Is 58,6). Retorneu allò arrabassat i repareu tot el que pugueu. Torneu mentre encara hi ha temps, perquè la misericòrdia de Déu pot arribar fins i tot al pecador més endurit, però només entra per la porta estreta de la veritat, la justícia i la conversió (cf. Ez 33,11).

Germanes i germans, l'última paraula no la pot tenir la por, la indiferència ni la violència dels qui fan negoci amb la vida humana. L'última paraula pertany a Crist, que s'identifica amb el foraster, toca les ferides de la humanitat i ens crida a reconèixer-lo en cada germà que necessita ser acollit, protegit, promogut i integrat. *Alcem la mirada cap a Ell*, sense apartar-la dels qui pateixen; mirem el Senyor per aprendre a mirar amb els seus ulls els nostres germans.

La Sagrada Família de Natzaret, que va haver de migrar a Egipte per protegir la vida de l'Infant Jesús (cf. Mt 2,13-15), continua sent per a tots els temps model i empara de tota família refugiada, de tot migrant i de tota persona que es veu forçada a deixar la seva terra per por, persecució o necessitat (cf. Pius XII, Constitució apostòlica *Exsul familia*). Que ella sostingui el servei que vosaltres oferiu i faci d'aquesta terra un lloc on tots es reconeixin i es tractin com a germans. Que Déu us beneeixi. Moltes gràcies.

Església
Diocesana

Bisbe diocesà

Decrets

Celebració del matrimoni a esglésies no parroquials

DECRET 13/26. Terrassa, 29 de maig de 2026

En el territori de la nostra diòcesi s'hi troben cases antigues i de llarga tradició en les quals existeix una capella, habitualment amb la pertinent autorització canònica per a la celebració de culte, freqüent o puntual. Si aquesta autorització ha estat renovada per la família propietària, pot considerar-se vigent. En el Codi de Dret Canònic, aquests llocs de culte tenen la consideració de *capelles privades*, independentment de la denominació que històricament hagin rebut, i estan regulats en els cànons 1226 i 1228 del mateix Codi de Dret Canònic. La seva propietat és igualment privada i no són béns eclesiàstics.

Les capelles privades no gaudeixen *per se* del dret de celebrar-hi matrimonis, ja que és d'aplicació el cànon 1118; qualsevol privilegi en sentit contrari va quedar derogat pels successius Codis de Dret Canònic de 1917 i 1983.

Tanmateix, en moltes d'aquestes capelles s'ha mantingut el costum de què la família propietària celebri els enllaços matrimonials dels seus membres. Aquesta circumstància no pot considerar-se un dret adquirit o derivat de la concessió original de culte a la capella, sinó com a casos de dispensa individual basada en el costum, que és bo respectar.

En qualsevol cas, aquesta facultat o costum no pot entendre's de cap manera concedida genèricament per tal que en una capella privada puguin celebrar-se habitualment matrimonis més enllà de les circumstàncies estrictament familiars (que cal interpretar de manera restrictiva, ja que són excepcions a llei), i menys encara en l'entorn d'una explotació d'hostaleria. En efecte, aquesta possibilitat entraria en conflicte directe amb l'acord pres pels Bisbes de les diòcesis de Catalunya sobre els llocs on es pot autoritzar la celebració de matrimonis.

La celebració del matrimoni és un sagrament que té la seu pròpia en l'església, per raó del seu caràcter d'acte de culte públic, i per això caldrà

mantenir sempre que sigui possible allò que estipula el cànon 1118§1, és a dir, la celebració en l'església parroquial.

Per consegüent, PEL PRESENT decret, a la diòcesi de Terrassa cal aplicar el cànon 1118 de la següent manera:

1. En les esglésies no parroquials o oratoris que depenen de cases religioses, d'espiritualitat o similars en les quals l'accés dels fidels està sotmès a la decisió del seu responsable, i que consten en el llistat que s'adjunta, el rector de la parròquia pot atorgar llicència per celebrar el matrimoni. Les capelles de les cases particulars no tenen el caràcter d'oratori (cfr. cànon 1123).
2. Pel que fa a les ermites i llocs de culte tradicional similars, en les quals ha estat habitual fins ara celebrar-hi casaments, per aquest decret es confirma aquest mateix costum que afecta únicament als familiars en línia directa de consanguinitat.
3. Quant a les capelles privades, els rectors parroquials no gaudeixen de potestat per a autoritzar-hi matrimonis.
4. La celebració de matrimonis en altres "llocs convenients" (categoria que inclou tant les capelles privades com altres indrets, com poden ser cases particulars, edificis públics, jardins, enmig de la natura, etc., i que en tot cas no desdiguin del caràcter sagrat de la celebració) queda restringida l'autorització al Vicari general de manera estrictament excepcional i atenent les circumstàncies pastorals que puguin concórrer, seguint els criteris exposats en aquest decret.
5. Les esglésies no parroquials, capelles i ermites que poden celebrar matrimonis, consten en el llistat que s'annexa a continuació.

Queden derogades les disposicions contràries al present decret.

El present decret no obsta el cas de matrimoni en cas de perill de mort o d'absoluta incapacitat per acudir a un lloc sagrat, que es pot celebrar en qualsevol lloc (cf. cànons 1116 i 1119).

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

DECRET 13/26/ANNEX. Terrassa, 29 de maig de 2026

ANNEX

Llistat d'esglésies no parroquials, capelles i ermites amb permís per celebrar matrimonis, segons Decret 13/26 de data 29 de maig de 2026:

- Església de Sant Francesc de l'Hospital de Sant Llàtzer, a Terrassa.
- Església de Sant Jaume del Pla del Bon Aire, a Terrassa.
- Església de Sant Joan Baptista de Can Roure, a Matadepera.
- Santuari Diocesà de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell.
- Església de Sant Agustí dels Escolapis, a Sabadell.
- Capella de la Mare de Déu de Montserrat, a Castellar del Vallès.
- Capella de Santa Rosa, a Sant Quirze del Vallès.
- Ermita de Santa Caterina d'Alexandria, a Sentmenat.
- Església de Sant Iscle i Santa Victòria de les Feixes, a Cerdanyola del Vallès.
- Ermita de Gallecs, a Mollet del Vallès.
- Església vella de Sant Fost, a Sant Fost de Campsentelles.
- Santuari de la Mare de Déu del Remei, a Caldes de Montbui.
- Església de Sant Esteve de la Doma, a La Garriga.
- Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós, a l'Ametlla del Vallès.
- Ermita de Sant Hilari, a Cardedeu.
- Santuari de la Mare de Déu del Remei, a Santa Maria de Palautordera.
- Capella de Sant Bernat del Montseny, a Montseny.
- Església de Sant Marçal del Montseny, a Montseny.

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Modificació dels estatuts de l'Agrupació Santa Eulàlia de Corró d'Avall

DECRET 15/26. Terrassa, 29 de juny de 2026

Havent rebut de l'Associació pública de fidels "Agrupació Santa Eulàlia de Corró d'Avall", erigida en aquest Bisbat el 18 d'octubre de 2013, la petició d'aprovació per part de l'Autoritat Eclesiàstica de la modificació dels seus Estatuts, donant compliment a l'article 23 dels mateixos, tenint en compte que les modificacions s'ajusten a Dret;

Pel present decret APROVEM les modificacions presentades dels Estatuts de l'Associació pública de fidels "Agrupació Santa Eulàlia de Corró d'Avall".

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Cartes dominicals

L'Església, una missió que ens necessita a tots (3 de maig de 2026)

L'Església, des dels seus orígens, ha estat enviada al món amb una missió clara: anunciar l'Evangeli i fer present l'amor de Déu enmig de la humanitat. És una missió fruit de la Pasqua, i és una missió que ens implica a tots els batejats, a tots els que formem part de la família de Déu: "Pau a vosaltres. Com que el Pare m'ha enviat a mi, així també us envio jo a vosaltres" (Jn. 20,20).

Això vol dir que formem part de la missió del Fill de Déu que ens implica en la vida d'aquesta família, que no és una realitat abstracta ni llunyana, sinó una comunitat viva que camina amb les persones, una família que comparteix les seves alegries i esperances, i també els seus patiments i desafiaments. Això no obstant, aquesta missió no se sosté per si sola; necessita la col·laboració concreta dels qui la formem. Cada creient, pel baptisme, està cridat a participar en aquesta missió i a col·laborar, no sols espiritualment, sinó també amb el temps, les capacitats i també materialment.

Darrere de cada parròquia, de cada projecte social, de cada missió a llocs necessitats, hi ha persones compromeses que dediquen la seva vida i també mitjans materials que fan possible aquesta tasca. L'Església no són els "altres"; som tots. Per això, el sosteniment i la seva vitalitat depenen directament de la corresponsabilitat dels fidels.

La col·laboració humana és, per això, indispensable. No n'hi ha prou d'identificar-se com a creient; cal implicar-se activament. Catequistes que formen en la fe, voluntaris que acompanyen els més vulnerables, joves que animen la vida comunitària, famílies que transmeten valors... Cada gest, per petit que sembli, construeix Església. En un món marcat per la pressa, l'individualisme i, de vegades, la indiferència, oferir temps i presència es converteix en un testimoniatge profundament significatiu.

Però, juntament amb aquesta entrega personal, hi ha també una dimensió material que no pot ser ignorada. Mantenir temples, sostenir els qui dediquen la seva vida al servei pastoral, finançar projectes educatius i socials, donar suport a missions en països amb menys recursos... tot això requereix

mitjans concrets. Parlar de diners pot ser incòmode, però és una realitat que forma part de la vida humana. La diferència rau en la intenció: no es tracta d'acumular, sinó de servir millor.

En plena campanya de la Declaració de la Renda, hem de subratllar la importància d'un petit gest que pot ajudar molt l'Església: marcar amb una "x" la casella de col·laboració amb l'Església catòlica i fer-ho també a l'apartat d'ajut a finalitats socials. Quan algú hi contribueix econòmicament, està fent possible que l'Església continuï sent present allà on més se la necessita: a barris humils, a hospitals, a escoles, en contextos d'exclusió o solitud.

A més, aquesta col·laboració convida a una reflexió més profunda sobre l'ús dels nostres recursos. Quin lloc ocupa la solidaritat a la nostra vida? Som conscients que els nostres béns es poden convertir en instrument de transformació per a altres?

En definitiva, la missió de l'Església al món no és tasca d'uns quants, sinó responsabilitat de tots. Requereix mans disposades, cors generosos i també recursos que la facin sostenible. Col·laborar, en qualsevol d'aquestes formes, és participar activament en una història d'esperança que es continua escrivint cada dia. Perquè una Església viva no és la que només existeix, sinó la que es construeix amb el compromís real dels qui creuen en la seva missió.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Confiança de fills (10 de maig de 2026)

Hi ha un moment a la vida de tot creient que la fe deixa de ser una qüestió d'idees i es converteix en una qüestió de relacions. No és el mateix creure que Déu existeix que fiar-se'n. No és el mateix conèixer Maria pel catecisme que acudir-hi com a mare.

Aquest mes de maig, en ple Temps Pasqual, l'Església ens convida a renovar la nostra relació amb la Verge Maria. No a practicar més devocions, com a viure una devoció més veritable. I la devoció més veritable que podem tenir a Maria és la que li correspon per dret: la devoció de fills.

I això és un regal de Jesús, el regal de la Creu. Per entendre la devoció filial, cal anar a l'origen. No és una devoció que nosaltres hàgim inventat,

ni una pràctica pietosa que la tradició hagi anat construint a poc a poc. És un regal que ens va fer Jesucrist al moment més solemne de la seva vida: “Quan Jesús va veure la seva mare i amb ella el deixeble a qui estimava, va dir a la seva mare: ‘Dona, aquí tens el teu fill.’ Després va dir al deixeble: ‘Aquí tens la teva mare.’ I des d’aquella hora el deixeble la va acollir a casa seva”(Jn 19, 26–27).

No és un gest de consolació per a Maria. És un do per a nosaltres. Des d’aquell moment, Joan –i en ell, cadascun de nosaltres– quedà constituït fill de Maria. I l’evangelista diu que “el deixeble la va acollir a casa seva”. No diu que la va venerar des de la distància. Diu que la va acollir. La va introduir a la seva vida. Va fer lloc per a ella. Aquesta és la devoció filial: no una devoció que es practica de tant en tant, sinó una relació que es viu continuament, des de dins.

Però, què és confiar en Maria com a fills? La confiança filial té una característica molt particular: no cal demostrar res. Un nen petit no fa mèrits abans d’anar a buscar la seva mare. No repassa si aquest dia s’ha portat bé. Simplement hi va. Perquè sap que ella l’estima, i amb això en té prou. Moltes vegades la nostra relació amb Maria és massa racional, massa calculada. Anem a ella quan pensem que hem resat força, quan ens sentim dignes, quan tenim alguna cosa per oferir-li. Però això no és confiança filial. Això és una relació de mèrits, i la confiança i l’amor no es compren ni es venen.

Pensem que quan a Canà de Galilea s’acabà el vi, Maria no espera que els nuvis vinguin a demanar-li ajut. Ella mateixa adverteix la necessitat i acudeix a Jesús. No diu: “Els passa això, els vols ajudar?”. Diu simplement: “No tenen vi.” (Jn 2, 3). Dues paraules. La confiança més absoluta que el seu Fill actuarà.

Recordem també les paraules que la Verge Maria li va dir a l’indi sant Juan Diego en una de les aparicions de Guadalupe: “No s’entristeixi el teu cor... ¿És que no soc jo aquí, que soc la teva Mare?” (12 de desembre de 1531). La confiança filial ens porta a Jesús. “Feu el que ell us digui.” (Jn 2, 5). La veritable devoció mariana no acaba en Maria. Comença en ella i arriba a Crist.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

“Alceu la mirada” (Jn 4,35) (17 de maig de 2026)

Aquest és el lema de la Visita Apostòlica del papa Lleó a les nostres terres d'aquí a tres setmanes. Alçar la mirada, és una invitació a mirar més enllà de les realitats d'aquest món que sovint ens tenen atrapats. A més, avui celebrem la solemnitat traslladada de l'Ascensió del Senyor, i aquest lema, i aquesta visita del papa ens poden ajudar a comprendre el què ha de significar per a nosaltres aquesta festa. Perquè l'Ascensió també parla d'això: d'una humanitat cridada a aixecar la mirada, a no quedar empresonada en els horitzons d'aquest món, a viure orientada cap a la seva veritable plenitud, que és Déu.

Un dels primers escrits cristians al segle segon, la carta a Diognet, ho expressa d'una manera preciosa referint-se als cristians en el món, diu: «Viuen en les seves pàtries, però com si hi fossin forasters. Participen en totes les activitats dels bons ciutadans i accepten totes les càrregues, però com si fossin pelegrins. Tota terra estrangera és pàtria per a ells, i tota pàtria els és terra estrangera». Potser hem d'admetre que encara ens falta bastant de camí, i que som bastant del món i poc de Déu. Justament per això necessitem que l'Ascensió ens torni a fer aixecar la mirada perquè el cristià viu plenament enmig del món, però sap que no hi té la darrera paraula, ni el descans definitiu del cor.

Per això l'Ascensió del Senyor ens recorda que la nostra pàtria és al cel i que, si hem ressuscitat amb Crist, hem de cercar les coses del cel: “Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu. Poseu el cor en allò que és de dalt, no en allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist” (Col 3,1). No podem viure emmotllats als esquemes del món ni als seus interessos i criteris. Més aviat, estant en el món, hem de fer-lo fermentar amb els criteris i la vida del Regne. Avui, doncs, pot ser un bon dia per revifar la crida que Déu ha posat en els nostres cors, la primera vocació de totes, aquella que hem rebut en el Baptisme i en el do de l'Esperit: la crida a la santedat, que és la unió amb Déu.

Ara bé, cercar les coses de dalt no vol dir desentendre'ns del que passa aquí baix. Al contrari. Vol dir mirar el món amb els ulls de Crist. I quan ho fem, ens adonem que hi ha moltes realitats del nostre món molt allunyades i que són totalment contràries a l'Evangeli i al Déu de la vida: les guerres, l'avortament, l'eutanàsia, la precarietat laboral, la manca d'habitatge digne, i tantes altres situacions que afecten els més fràgils.

Cerquem, doncs, les coses de dalt, sí. Però no com qui s'escapa del món, sinó com qui s'uneix al Senyor i aprèn a tenir els seus mateixos sentiments, la seva mateixa mirada, per transformar-lo com ell vol.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Pentecosta, obrir els cors a l'Esperit (24 de maig de 2026)

El papa Lleó, que esperem veure ben aviat entre nosaltres, en la seva primera homilia de Pentecosta, l'any passat, ens convidava a tots els cristians a deixar que l'Esperit Sant obri les nostres fronteres. En concret feia referència a tres tipus de fronteres, sobre les quals voldria compartir avui aquesta reflexió.

En primer lloc ell demanava al Sant Esperit de Déu que obri les nostres fronteres interiors. Ens deia en aquella ocasió: “aquesta presència del Senyor dissol les nostres dureses, els nostres tancaments, els egoismes, les pors que ens paralitzen, els narcisismes que ens fan girar només al voltant de nosaltres mateixos. L'Esperit Sant desafia, dins nostre, el risc d'una vida que queda atrofiada i absorbida per l'individualisme”.

Perquè a nosaltres ens pot passar també que tinguem por, que ens deixem arrossegat per una cultura i uns ambients que no sempre són favorables a la vida cristiana, i que aleshores ens tanquem en els nostres búnquers, a les nostres seguretats, en els nostres grups i espais de confort. Però el Senyor ens assegura la seva assistència quan sortim a l'encontre de l'altre, perquè la fe es transmet a través del testimoni, i també d'un llenguatge i unes paraules que els homes del món puguin rebre i entendre, com a la primera Pentecosta.

A continuació recorda el Papa que l'Esperit Sant obre les fronteres en les nostres relacions: “quan l'amor de Déu habita en nosaltres, som capaços d'obrir-nos als germans, de vèncer les nostres rigideses, de superar la por envers el que és diferent, d'educar les passions que es remouen dins nostre, els malentesos, els prejudicis, les instrumentalitzacions”.

En el cor de la persona hi ha el desig d'unes relacions autèntiques, i de crear vincles i lligams veritables i perdurables. És precisament a través de les relacions que aprenem a conviure, a aprendre dels altres, a descobrir i experimentar que som comunitat, que som família,

a saber que estem junts en la missió evangelitzadora que el Senyor ens encomana.

I finalment el Sant Pare afirma que l'Esperit Sant obre les fronteres també entre els pobles, perquè ell “trenca les fronteres i abat els murs de la indiferència i de l'odi, perquè “ens ho ensenya tot” i ens “recorda les paraules de Jesús” (cf. Jn 14,26); i, per això, el primer que ens ensenya, recorda i imprimeix als nostres cors és el manament de l'amor, que el Senyor ha posat al centre i al cim de tot. I on hi ha amor no hi ha espai per als prejudicis, per a les distàncies de seguretat que ens allunyen del proïsme, per a la lògica de l'exclusió”.

Avui, solemnitat de la Pentecosta, celebrem també la Jornada diocesana del laïcat, el dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar amb el lema “Poble de Déu que surt a l'encontre”. Donem gràcies a Déu per tants laics conscients que l'acció de l'Esperit Sant els mou a ser deixebles missioners, cristians en el món, ferment enmig dels diferents ambients on són com a presència organitzada d'Església a través de moviments, grups i diferents realitats socials. Us desitjo a tots una bona solemnitat de Pentecosta, i que ens deixem omplir i guiar pel Sant Esperit de Déu!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

La visita de Pere a les comunitats cristianes (31 de maig de 2026)

Els viatges del Papa tenen un significat especial i únic. No és la visita d'un cap d'estat o la d'un líder religiós a una comunitat determinada. Acollir el Sant Pare és acollir a Pere, aquell apòstol que Jesús va posar com a cap dels dotze, com a primera pedra de la seva església. Per això és un esdeveniment que ha de marcar i de deixar empremta en la vida de les persones i dels pobles.

Els més grans recordem encara la visita que va fer Sant Joan Pau II l'any 1982, la primera d'un papa al nostre país. Recordem l'energia amb la qual ens va parlar als diversos llocs on va estar. El seu missatge encara es pot trobar a les xarxes socials, adreçant-se als joves, als treballadors, als pelegrins a Montserrat en un dia d'intensa pluja. Els catòlics vam sortir enfortits en la nostra fe i en l'impuls per la nova evangelització, i això és el que s'ha de produir també ara en nosaltres.

Posteriorment, molts més encara tenim gravada la presència del papa Benet XVI l'any 2010 entrant a la basílica de la Sagrada Família, admirant la bellesa i majestuositat d'una obra humana adreçada a Déu, realitzada per un geni de l'arquitectura i de la fe. Aquesta va ser una visita més breu, centrada en la Dedicació del temple, amb unes imatges magnífiques de la celebració que van fer la volta al món. Les paraules del pontífex confirmaren la nostra fe i ens feren més conscients de les riqueses que tenim al servei de la fe i l'evangelització.

Ara, en aquest any 2026, serà el papa Lleó XVI el que trepitjarà d'aquí a pocs dies la nostra terra, forjada amb la fe de tants cristians al llarg de quasi dos mil anys. Tenim l'oportunitat d'obrir els nostres cors a la seva paraula, a la seva proximitat, i de proclamar també nosaltres: "Beneït el qui ve en nom del Senyor!" (Salm 118, 26), perquè és Ell, el Senyor, el qui l'envia.

Les celebracions que presidirà a Barcelona i les visites i reunions que farà entre nosaltres així com les que tindrà a Madrid i a les illes Canàries confirmaran la nostra fe i la comunió en l'Església presidida pel successor de Pere, principi d'unitat entre els catòlics de tot el món. La imatge icònica de la Sagrada Família serà expressió de la catolicitat que viurem aquests dies. El temple expiatori és imatge d'una Església oberta al món, que acull tothom i alça la mirada cap a Déu, cap a la creu del Senyor a través de la qual ens ha redimit i ens ha salvat.

Us convido a disposar els nostres cors per rebre aquell qui ve en nom del Senyor. Tant si podem participar en algun dels actes, com si ho seguim a través de les retransmissions que oferiran els mitjans de comunicació, som convidats a preparar-nos espiritualment i amb la nostra pregària, renovant la nostra fe en l'Església i la nostra adhesió a aquell que el Senyor ha escollit per guiar la seva barca, aquesta gran família de la qual formem part.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Tria estimar, tria comunitat (7 de juny de 2026)

Això és el que Déu ha fet amb nosaltres, ha triat, ha volgut estimar-nos, i això és el que se'ns proposa aquest diumenge en el qual l'Església celebra la solemnitat del Corpus Christi, trasllada de dijous. En molts llocs, els

carrers dels nostres pobles i ciutats estan engalanats amb catifes de flors que la gent ha confeccionat per la processó amb el Santíssim. És una festa que posa de manifest l'agraïment del poble fidel per la presència del Senyor que ha volgut quedar-se entre nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia. Agraïment profund a l'amor que ens ha estat manifestat en Crist perquè, quan sembla que ja no es pot fer més que donar la vida, resulta que ell sí que ha fet més, s'ha quedat per sempre amb nosaltres. I si donar la vida és una prova d'amor, quedar-se amb nosaltres, pobres éssers humans, és també una gran prova d'amor.

Però això té implicacions, perquè si Ell ens ha estimat així, donant-se del tot, vol dir que nosaltres també ens hem de donar els uns als altres, hem de compartir l'amor que rebem de Déu amb els altres. De fet, aquest és el seu manament, "estimeu-vos els uns als altres", i no de qualsevol manera, sinó "tal com jo us he estimat" (Jn 13,34). I el seu és un amor que prioritza els més petits, els més dèbils, els més necessitats. El mateix Jesús, en la paràbola del judici final segons l'evangelí de Sant Mateu (Mt 25, 31-45), ens revela que tot allò que fèiem a un d'aquests petits li fem a ell mateix.

També a l'evangelí Jesús ens presenta la paràbola del bon samarità (Lc 10, 25-37) com a expressió del veritable amor i misericòrdia, de l'amor que no passa de llarg, que no es queda en un ajut puntual per sortir del pas. Un amor que arriba fins a les últimes conseqüències i ofereix a la persona ferida en el camí la possibilitat de recuperar la seva vida fent-se càrrec d'ell, duent-lo a l'hostal, comproment-se en la seva recuperació. Amb aquesta imatge de l'hostal els Pares de l'Església, ja des d'antic, van veure-hi una referència de l'Església com a comunitat. La raó és que l'amor de Déu no té límits, no posa límits, i és en la comunitat de l'Església on el rebem i l'hem de compartir. La persona humana, el germà que passa una necessitat, ha d'experimentar l'amor de Déu a través dels altres i ha de tenir l'oportunitat de refer la seva vida i reintegrar-se a la vida social i comunitària.

És per això que avui és també el dia de l'amor fratern, i amb aquest motiu les institucions de l'Església que es dediquen al servei dels més necessitats, com Càritas en concret, ens recorden la necessitat i urgència de posar en pràctica aquest amor que rebem de Déu. I això té una conseqüència important: no podem separar la fe de la vida. Si Déu s'ha compromès amb nosaltres donant-nos el seu Fill únic, rebre l'Eucaristia implica comprometre's amb els altres, especialment amb els més pobres, els malalts i els qui pateixen. No tindria sentit combregar amb Crist i després viure d'esquena

als germans. L'amor que rebem en l'Eucaristia ha de transformar-se en amor concret i pràctic envers els altres.

“Vols honrar el Cos de Crist? No el menyspreïs, doncs, quan el contemplis nu en els pobres, no l'honoris aquí, al temple, amb llençols de seda, si en sortir l'abandones en el seu fred i nuesa. Perquè el mateix que va dir: Això és el meu cos, va afirmar també: Vaig tenir fam i em donàreu menjar...”
Sant Joan Crisòstom (Homilia 50, 3-4: PG 58, 508-509).

No oblidem que cada diumenge celebrem la fe a l'Eucaristia, i avui especialment solemnitzant-la tant com puguem. Visquem aquesta mateixa fe amb els nostres germans, triant estimar, i triant fer-ho en comunitat.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per molts anys, Església de Terrassa! (14 de juny de 2026)

Sempre que celebrem un aniversari és motiu d'alegria, de felicitacions. Quan es tracta de l'aniversari d'una persona el felicitem perquè celebrem la vida, i tots els fruits que aquesta ha suposat; quan es tracta d'una institució civil, cultural o acadèmica, o d'un fet històric celebrem la inspiració que van tenir els que la van crear, els que li van donar una estructura i que ha donat els seus fruits també.

I quan es tracta d'un fet eclesial, celebrem la presència del Senyor a la seva església, celebrem que es continuen fent presents aquelles paraules: “Jo serè amb vosaltres dia rere dia fins a la fi...” (Mt 28,28). Celebrem l'acció de l'Esperit Sant que anima i mou aquest Cos de Crist que és la seva església i del que nosaltres som els seus membres.

Dilluns dia 15 de juny celebrem el vint-i-dosè aniversari de la nostra diòcesi de Terrassa, i ens felicitem, sí, perquè el Senyor que en va ser inspirador ha estat sempre amb nosaltres i ens ha beneït amb tantes gràcies que ha vessat damunt nostre durant tots aquests anys. És per això que, a més de felicitar-nos hem de donar sobretot gràcies a Déu perquè ell és la font de la veritable vida que ens ha donat a tota la diòcesi de manera tan immerescuda per nosaltres.

Des d'aquell 25 de juliol de 2004 en el que va prendre possessió el primer bisbe de Terrassa, Mons Josep Àngel Saiz Meneses, no podríem enumerar aquí els esdeveniments de gràcia que el Senyor ha fet davallar sobre els

seus fills i filles que vivim en aquesta diòcesi de Terrassa. Podem recordar alguns moments especialment significatius com va ser la proclamació de Maria, Mare de Déu de la Salut com a Patrona de la diòcesi, l'ordenació del bisbe auxiliar, la creació del seminari i dels altres organismes diocesans, la celebració durant l'any 2024 del vintè aniversari de la diòcesi, el nomenament i entrada com a nou bisbe de Mons Salvador Cristau Coll.

Aquests poden ser alguns moments, alguns, especialment significatius, però el més important és el que no queda reflectit en cap reportatge, el que només Déu coneix: l'entrega i fidelitat dels preveres i diaques, dels religiosos i religioses, dels consagrats; els joves i els infants que han rebut la fe mitjançant els sagraments, les conversions de tants homes i dones que han volgut rebre el baptisme, la bellesa de les tantes famílies que fan present en el món l'amor infinit de Déu a través del seu amor, la pregària dels petits i de la gent senzilla, el patiment dels malalts i dels pobres en l'esperit, la gent gran que ens ensenyen amb la seva experiència, els "sants de la porta del costat" com deia el Papa Francesc, i que us puc assegurar que existeixen i que són molts els que he pogut conèixer durant aquests anys. En fi, l'enumeració seria inacabable encara que no ho ha de ser la nostra acció de gràcies.

Donem gràcies a Déu, però també ens hem de plantejar quina ha de ser la nostra resposta davant de tants regals del Senyor. Cadascú sap què és el que pot fer o el que hauria de fer, per la meva part us proposo oferir-li els nostres cors, les nostres vides com a ofrena d'amor, un petit regal al Senyor com a agraïment per tants dons rebuts, perquè és bo ser agraïts, sobretot si es tracta de l'amor que ens té.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Joves Sants? (21 de juny de 2026)

S'acostuma a dir que els joves són l'esperança del futur. I és veritat, perquè és l'etapa en què la vida està encara en construcció, és el temps de prendre decisions i una orientació per a tota la vida. És una etapa que es viu compartint i participant, gaudint i patint amb altres joves dels aspectes positius i dels que no ho són tant del món en què vivim. També és cert que, independentment de l'ambient i l'entorn social i cultural, aquesta és una època que es caracteritza per uns valors específics, unes forteses, i també unes limitacions.

Com a fortaleeses característiques del jovent podem assenyalar la capacitat d'adaptació, especialment en l'actualitat en tot el que fa referència a la tecnologia; també la creativitat, la iniciativa i entrega, l'alegria, i comparteixen en general també una especial sensibilitat social. Com a mancances o limitacions podríem remarcar la sobresaturació d'informació que vivim, la dependència de les tecnologies, la pressió social i psicològica que provoca ansietat i depressions, la incertesa del futur per manca d'un treball estable i d'un habitatge digne. És com una etapa de desenvolupament en què conviuen potencialitats, aprenentatges i limitacions que depenen també de les circumstàncies socials i econòmiques de cada persona.

Però hi ha un aspecte que afecta especialment els joves i és la manca de referents en el moment actual. I precisament en el moment de la vida que, per ser persones en construcció és més necessari. De fet, sí que n'hi ha de referents: esportistes famosos, influenciadors, "youtubers", empresaris milionaris, artistes, etc. Però potser no són aquests els que més necessiten els joves, sobretot quan es tracta de referents superficials, mancats de contingut, de solidesa, d'autèntics valors. A més no podem oblidar la influència de la crisi de la família, el materialisme i consumisme al qual estem tots sotmesos, la falta d'estructures socials i familiars consistentes que ajudin en aquest projecte d'arribar a ser persones madures, que per a nosaltres els cristians, sabem que vol dir ser sants.

Això es pot veure en la set que manifesten especialment els joves, encara que també moltes persones adultes, de valors veritables, d'autenticitat, de criteris fermes. Ho hem pogut comprovar aquests dies passats amb la visita del papa Lleó XIV. Hem vist que allà on ha anat el Sant Pare, joves de tots tipus s'han llençat a aclamar-lo, han escoltat amb atenció les seves profundes reflexions i missatges. Per això, reflexionant sobre els joves no podem oblidar que el veritable referent és Jesucrist, i haurem de presentar-lo així al món, com l'autèntic referent que Déu ens ha donat en el seu Fill fet Home. I cal recordar també els joves sants que hi ha hagut al llarg dels segles, com Sant Carles Acutis per exemple, Sant Pier Giorgio Frassati recentment canonitzats pel papa Francesc, i molts altres com Santa Teresa de Jesús Infant.

Avui precisament, 21 de juny, l'església celebra la festa d'un sant jove, Sant Lluís Gonçaga, que és el patró de la Joventut. Un noi del segle XVI, d'una família noble i important del nord d'Itàlia, però que va experimentar la crida a ser missioner i, renunciant a tot, va entrar molt jovenet a la Companyia de Jesús i va morir als 23 anys a Roma cuidant malalts de la pesta.

Sant Lluís pot ser és poc conegut entre els joves actuals, però ens ensenya algunes actituds i virtuts que són importants: una és la llibertat interior, llibertat per poder escollir Crist per sobre de tot i saber renunciar a les coses que ens impedeixen seguir-lo. A la llibertat interior, va unida la puresa de cor, que és una mirada neta sobre tota la realitat i també una capacitat d'estimar sense posseir. En un temps, com el nostre, on tantes persones són ferides per relacions en què els han utilitzat, on redueixen el seu cos a objecte de consum, el testimoni de sant Lluís és molt actual. Ens ensenya que un cor pur és capaç d'estimar més i millor Déu i els germans, amb una gran llibertat. I arribem a una quarta nota important de la vida de sant Lluís: la pregària i la relació amb Déu que el portà a una caritat molt concreta. L'amor a Jesús es va fer material en el servei als malalts i als que més ho necessitaven fins a donar la vida.

Necessitem referents, sí. Però tenim el més gran i principal que és Jesús, el Fill de Déu; i tenim també els sants, coneguts i desconeguts, testimonis i reflex de la immensa riquesa de Crist. Tots ells ens manifesten que l'acció de Déu és real quan ens deixem guiar pel seu Esperit Sant, perquè això és el que han fet els sants.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Acabem un curs, donem gràcies a Déu! (28 de juny de 2026)

Per a molts el final del mes de juny comporta l'acabament de moltes activitats. Durant aquest curs hem superat reptes, après coses noves i compartit experiències. I, després de mesos d'esforç i treball, arriba el moment de revisar el que hem viscut, els objectius aconseguits, els errors que caldrà plantejar.

A les parròquies, la catequesi i els diversos grups han fet les seves trobades de final de curs i ja està enllestit tot el conjunt d'activitats per a l'estiu, campaments, colònies, casals, cursets, etc. A nivell escolar i universitari es comença a gaudir de les desitjades vacances, tot i que per alguns serà temps de recuperació de cara al nou curs. És el moment també de donar gràcies a Déu, sobre tot, i a tots aquells amb els qui hem compartit durant aquest temps i que ens han ajudat a créixer.

Però cal fer notar que no tothom pot gaudir d'aquesta agradable experiència de les vacances. Malauradament, no són poques les famílies que

continuen patint la precarietat en la seva situació econòmica, que no poden arribar a final de mes i, per suposat, no es poden permetre el luxe d'oferir als seus fills unes vacances d'estiu, un canvi de vida que els ajudi en el seu creixement i en la vivència de la fe compartida amb altres infants, adolescents i joves.

És d'agrair tot l'esforç que es fa des de les parròquies i altres institucions diocesanes, com Càritas, per tal de mantenir els seus ajuts per a moltes famílies. Hem de valorar els projectes solidaris de moltes institucions eclesials que s'ofereixen per ajudar en aquest sentit a tantes famílies: les beques que s'ofereixen des de les parròquies i Càritas, les col·lectes econòmiques que es promouen a les comunitats, o els donatius que s'incentiven per tal d'expressar el compromís cristià que neix de l'autèntica germanor.

No és fàcil pal·liar les situacions de dificultat que pateixen moltes famílies i que, segons els darrers informes publicats, no estan decreixent sinó al contrari, van incrementant en un context de crisi econòmica i social estructural i ara agreujada per les guerres actuals presents en el món. Però sí que és veritat que els cristians podem aportar el nostre granet de sorra per fer més suportable aquestes situacions, i en especial pensant en els més petits i joves que reben les conseqüències d'allò del qual no tenen cap culpa.

Una altra manera de col·laborar i prendre consciència d'aquestes situacions és aprofitar l'estiu per viure la solidaritat a través del voluntariat, per exemple participant en camps de treball, oferint temps per ajudar a les diverses institucions eclesials. Són oportunitats al nostre abast per créixer com a fills de Déu, germans els uns dels altres i, com ens ha dit el Papa Lleó XIV en la seva darrera Carta Encíclica, fer realitat així "la magnífica humanitat que Déu ha creat" i "edificar la ciutat on Déu i la humanitat habiten junts" (M.H nº1).

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de Maig

- Dia 3:** El Sr. Bisbe presideix la Missa a les 13h a la parròquia de Sant Josep Obrer de Rubí en la seva festa titular.
El Sr. Bisbe presideix la clausura del Curset de Cristiandat a les 19h a la Casa d'espiritualitat de Caldes de Montbui.
- Dia 4:** Excursió de final de curs del clergat diocesà a la Sagrada Família de Barcelona de les 10h a les 16h.
- Dia 5:** Reunió de rectors i formadors de seminaris de Catalunya a les 10h en el Seminari Conciliar de Barcelona.
Reunió de delegats de pastoral vocacional de Catalunya a les 12h en el Seminari Conciliar de Barcelona.
Confirmacions a les 17.30h a la Catedral d'alumnes del Col·legi La Farga de Mirasol.
- Dia 6:** Visites programades
Confirmacions a les 17.30h a la Catedral d'alumnes del Col·legi La Farga de Mirasol.
- Dia 7:** El Sr Bisbe beneeix a les 10h l'oratori del Liceu Politècnic de Sant Cugat del Vallès.
Visites programades.
El Sr. Bisbe presideix l'entrega de premis del concurs bíblic universitari a les 19.30h a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.
- Dia 8:** Festa de l'escola Mare de Déu de la Salut a les 10h a l'escola.
Reunió del Consell Episcopal amb arxiprestes a les 11h a Càritas Diocesana.
Confirmacions a les 20h a la Catedral d'alumnes del Col·legi Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès.
- Dia 9:** Trobada diocesana de pastoral obrera a les 10h a la parròquia de la Puríssima de Sabadell.
Confirmacions a les 20h de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix a l'església de la Mare de Déu de l'Assumpció.

- Dia 10: El Sr. Bisbe presideix la Missa a les 10.30h a través de TVE 2 amb motiu de la pasqua del malalt.
Confirmacions a les 12.30h a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell.
- Dia 11: El Sr. Bisbe presideix la Missa a les 11.30h amb l'Aplec de la ciutat de Sabadell.
- Dia 12: Visites programades.
Confirmació a les 17.30h d'alumnes del Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès a la Catedral.
- Dia 13: Visites programades.
El Sr. Bisbe presideix la Missa i les Confirmacions a les 20h a la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima de Granollers amb motiu de la festa titular.
- Dies 14-15: Reunió de Bisbes de la Tarraconense en el Santuari de Loreto, a Tarragona.
- Dia 15: Trobada d'adolescents organitzada per la Delegació de Joventut a les 18h a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell.
Lliurament de la Medalla al mèrit ecumènic al bisbe Salvador a les 19.30h a l'Església Unida de Terrassa, organitzat per Cristians per Terrassa.
- Dia 16: El Sr. Bisbe presideix la celebració de baptismes a les 17h a la Catedral de nois de Casa Guadalupe.
Confirmacions a les 20h a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.
- Dia 17: El Sr Bisbe presideix a les 11h a la parròquia de Sant Pere de Terrassa la Missa amb motiu dels 25 anys de l'associació de la Santa Cruz de Canjáyar.
- Dia 19: Visites programades.
Confirmació a les 17.30h d'alumnes del Col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès.
- Dia 20: Visites programades.
Confirmació a les 17.30h d'alumnes del Col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès

- Dia 21: Visites programades.
Reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics a les 19h en el Bisbat.
- Dia 22: Sessió del Col·legi de Consultors a les 11h en el Bisbat
Escola de Pregària per a Joves a les 20.30h al Monestir de Sant Cugat del Vallès
- Dia 23: Trobada de final de curs del diaconat permanent a les 10h en el Seminari diocesà.
Confirmacions a les 19.30h a la parròquia de Sant Pere de Rubí.
- Dia 24: El Sr. Bisbe presideix la Missa a les 10h a Can Petit, Terrassa, amb motiu de la festa de la Virgen del Rocío.
Trobada d'Apostolat Seglar a les 18h a la Catedral.
Confirmacions a les 20h de la parròquia del Sant Esperit a la Catedral.
- Dia 26: Presentació de l'informe FOESSA de Càritas a les 10h en el Bisbat.
Visites programades.
- Dia 27: Reunió del Consell Diocesà de Càritas a les 11h en el Bisbat
Reunió de la Comissió diocesana de sosteniment a les 19h en el Bisbat.
- Dia 29: Sessió del Consell Presbiteral a les 11h en el Bisbat.
Confirmacions a les 19.30h a la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera.
- Dia 30: El Sr Bisbe presideix a les 12.15h en el Santuari de Montserrat la Missa amb motiu de la VIII trobada de les delegacions de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat.
Trobada pasqual de religiosos a les 16h en el Monestir de dominiques de Sant Domènec de Sant Cugat del Vallès.
Confirmacions a les 19h a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

Mes de Juny

Dies 2-4: Visites programades.

Dia 5: Reunió del Consell Episcopal amb delegats generals i episcopals a les 11h en el Bisbat.

Confirmacions a les 20h a la parròquia de Sant Pere Octavià de Sant Cugat del Vallès.

Dia 6: Trobada de formació del SIPS al Caixa Fòrum de Barcelona de 10h a 13.30h amb el tema "L'autonomia per una bona cura".

Confirmacions a les 20h a la parròquia de Sant Josep de Terrassa.

Dia 7: Confirmacions a les 10.30h a la parròquia de Santa Maria de Barberà del Vallès.

Dia 8: El bisbe Salvador participa en la trobada dels Bisbes espanyols amb el Sant Pare Lleó XIV a les 11h a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dia 9: El bisbe Salvador participa a les 20h a la Vetlla de la Pregària amb el Sant Pare Lleó XIV a l'Estadi Lluís Companys de Barcelona.

Dia 10: El bisbe Salvador participa a la Pregària del Sant Rosari a les 12h al Monestir de Montserrat i concelebra a les 19.30h a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona amb motiu de la visita del Sant Pare Lleó XIV.

Dia 12: Mons. Cristau presideix la Missa de final de curs del Seminari a les 13.30h a la Capella del Seminari i el dinar posterior.

Dies 16-19: Visites programades.

Dia 21: Confirmacions a les 12.30h a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

Dia 23: Visites programades.

Dies 25-26: Visites programades.

Dia 26: Confirmacions a les 19.30h a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

- Dia 27: Confirmacions a les 19h a la parròquia de Sant d'Assís de Sabadell.
- Dia 28: El bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de Sant Pau de Rubí a les 11h amb motiu de cinquantè aniversari de la seva creació.
- Dia 29: El bisbe Salvador presideix la Missa a les 12.30h a la parròquia de Sant Pere de Bigues amb motiu de la festa titular, confirma diversos joves i beneeix les obres de recuperació del rellotge del campanar.
- Dia 30: Reunió de l'Equip Sinodal Diocesà a les 19.30h en el Bisbat.

Secretaria General i Cancelleria

Defunció

Defunció de Mn. Francesc Jordana Orteu

El dia 6 de maig de 2026 va morir a Barcelona Mn. Francesc Jordana Orteu, prevere de l'Església de Terrassa, a l'edat de 95 anys.

Mn. Jordana va néixer a Beranuy (Lleida) el dia 1 de març de 1931. Realitzà els estudis de Llatí, Filosofia i Teologia al Seminari d'Urgell, essent ordenat prevere el 18 de juny de 1956 a la Catedral de Santa Maria d'Urgell.

Va servir en tres diòcesis diferents al llarg dels seus anys de ministeri. Primerament a Urgell, com a vicari a Bossòst, i com a ecònom a Claveral, Llessui, Vilanova de Meià i Ribes de Freser, des de la qual també fou arxipreste. Des de l'any 1975 col·laborà a Barcelona com a coadjutor a les parròquies de la Mare de Déu de Betlem, Nostra Senyora de Montserrat i Santa Isabel d'Aragó i més tard com a rector de la Santíssima Trinitat. Un cop incardinat a Barcelona, va col·laborar com a vicari parroquial a Sant Esteve de Ripollet des de l'any 1990.

Amb la creació de la Diòcesi de Terrassa l'any 2004 hi quedà incardinat, es va jubilar canònicament i va passar a viure a la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol de Barcelona.

La missa exequial pel seu etern descans va ser presidida per Mons. Salvador Cristau i concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Vicari General d'Urgell i pels preveres de la residència i va tenir lloc el divendres 8 de maig a les 10 del matí a la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol a Barcelona.

Encomanem a la misericòrdia de Déu aquell qui el serví en el ministeri presbiteral. Descansi en pau.

Nomenament

Mn. Andreu Sala Català: rector de les parròquies de Sant Antoni de Vilamajor, Sant Julià d'Alfou i Sant Pere de Vilamajor, i administrador parroquial de Santa Susanna del Montseny.

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral

El divendres 29 de maig 2026, en el Bisbat es va reunir el Consell Presbiteral de la diòcesi sota presidència de Mons. Salvador Cristau Coll, Bisbe de Terrassa. La sessió va començar a les 11 del matí i va acabar a 2/4 de 2 del migdia.

Després de la pregària, el Sr. Bisbe inicia les seves paraules saludant els assistents i comentant breument l'ordre de la reunió previst per aquesta sessió.

El primer tema que es va tractar va ser la revisió dels actuals estatuts del consell i la seva eventual reforma. Es feu un repàs dels articles del text i es proposà reformar alguns articles, els que fan referència a la durada del consell, al sistema d'elecció dels seus membres i a la possibilitat de fer reunions telemàtiques. Per la propera sessió es presentarà la proposta de text reformada i revisada pels serveis jurídics per la seva aprovació, si s'escau.

Es va reflexionar també sobre la marxa del procés sinodal a la diòcesi. S'informà del treball realitzat des de l'Equip Sinodal Diocesà i les diferents aportacions dels organismes diocesans. Els consellers valoraren positivament el treball que s'està fent i com aquest procés sobre la sinodalitat poc a poc va entrant en els organismes diocesans.

Es reflexionà sobre la importància de fer un decàleg explicant com s'entén la sinodalitat a la nostra diòcesi, de cara a promoure el treball per al proper curs, en el que s'hauran d'implementar les propostes sinodals que el Sr. Bisbe aprovi després d'haver-ho reflexionat en l'Equip Sinodal Diocesà. Les propostes sinodals actualment més valorades són la necessitat de la formació en eclesiologia, la implementació de la rendició de comptes i l'avaluació pastoral, la renovació dels organismes de participació i les propostes evangelitzadores i de primer anunci.

Finalment el Sr. Bisbe i el Rector del Seminari presentaren la informació sobre el Seminari Diocesà durant aquest curs i les perspectives per al proper curs, amb la incorporació de nous seminaristes i la ordenació de 8 preveres. Els consellers valoraren molt positivament el treball que es fa des del Seminari i la seva potenciació amb l'estructura actual.

Crònica diocesana

Excursió de final de curs del clergat

Dilluns 4 de maig va tenir lloc la sortida anual de final de curs del clergat de Terrassa, presidida pel bisbe Salvador, amb la visita a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. La presentació del temple va ser feta a càrrec de l'arquitecte Alejandro Seoane. Seguidament tingué lloc un recorregut en grups guiats, per acabar amb la pregària d'Hora Menor a la Cripta davant la sepultura del Servent de Déu Antoni Gaudí i un dinar de germanor en un restaurant proper.

Reunió del Consell Episcopal amb els arxiprestes

Divendres 8 de maig va tenir lloc a la seu diocesana de Càritas la reunió del Consell Episcopal amb els arxiprestes, amb la participació també de l'equip directiu de Càritas. El tema principal va ser la coordinació entre Càritas diocesana i els arxiprestats i la participació en l'elaboració del Pla Estratègic de Càritas per als propers quatre anys. Igualment es van presentar el treball sinodal i les propostes d'implementació a la diòcesi en formació, rendició de comptes, renovació d'organismes de participació i generació de noves iniciatives evangelitzadores.

Festa de l'Escola Mare de Déu de la Salut de Sabadell

Divendres 8 de maig l'escola diocesana Mare de Déu de la Salut de Sabadell va celebrar la seva festa a la ciutat, a causa de les restriccions per anar al Santuari de la Salut. Al matí tingué lloc una pregària comunitària amb tot l'alumnat i el personal del centre seguint el lema pastoral "Construïm amb Tu", i al llarg del dia es van fer diverses activitats de convivència per cursos i cicles. A la tarda, al pati de l'escola, es va celebrar l'acte solemne de graduació dels alumnes de 2n de Batxillerat.

Terrassa celebra la jornada de pastoral obrera a Sabadell

Dissabte 9 maig durant tot el dia, la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell va acollir la Jornada diocesana de Pastoral Obrera, organitzada

per la Delegació Episcopal de Pastoral Obrera. Enguany el tema de reflexió ha estat: Una educació que forma o reforma? Per una educació amb valors. La jornada es va desenvolupar amb una taula rodona sobre com estem formant en un esperit crític, solidari i amb consciència de classe, un acte públic amb el manifest, la celebració de l'Eucaristia i un dinar de germanor compartit. Mons. Salvador Cristau es va fer present a l'inici de la jornada amb la benvinguda i la pregària inicial.

El bisbe Salvador presideix l'Aplec de la Salut

El bisbe Salvador Cristau va presidir a l'església de Sant Fèlix la Missa de la Mare de Déu de la Salut amb motiu de l'Aplec de la Salut de Sabadell, traslladat excepcionalment des del Santuari per les restriccions derivades de la pesta porcina. En una celebració molt concorreguda, amb la presència de l'alcaldeessa Marta Farrés, altres membres de la corporació municipal i el Consell del Santuari, el poble fidel va manifestar novament la seva intensa devoció a la Mare de Déu.

Trobada de professors de Religió a Granollers

El dissabte 16 de maig, el Centre Parroquial de Sant Esteve de Granollers va acollir la trobada de final de curs de la Delegació d'Ensenyament amb els mestres i professors de Religió. La jornada va incloure pregària, tallers pràctics, presentació de materials didàctics i va culminar amb la celebració de l'Eucaristia.

El bisbe Salvador Cristau rep la Medalla al Mèrit Ecumènic 2026

Divendres 15 de maig, a l'Església Evangèlica Unida de Terrassa, Mons. Salvador Cristau va rebre la Medalla al Mèrit Ecumènic, atorgada per l'Associació Cristians per Terrassa. La glossa va ser feta per la Sra. Ruth Giordano, de l'Església Evangèlica Unida. Assistí també l'alcalde de Terrassa. L'acte va reunir representants eclesials i institucionals i va posar en relleu el compromís amb la unitat dels cristians.

Sant Cugat va acollir l'Escola de Pregària per a Joves de final de curs

La trobada va tenir lloc el divendres 15 de maig i va incloure una xerrada de Mn. Joan Martínez, adoració al Santíssim amb possibilitat de confessió i unes paraules del bisbe Salvador convidant a les activitats d'estiu. Es va cloure amb un sopar a la plaça, amb hamburgueses i música en directe.

Taller de reflexió de discerniment per a noies

Els dies 15-17 de maig es va realitzar una trobada a Caldes de Montbui organitzada per les delegacions de vida consagrada i pastoral vocacional. Va consistir en diversos tallers i reflexions per ajudar a discernir el futur i la vocació.

El Seminari diocesà va acollir la trobada de final de curs dels diaques permanents

El dissabte 23 de maig va tenir lloc la darrera trobada de formació dels diaques permanents de la diòcesi. La sessió va comptar amb la participació de Mn. Eduard Càmeron i Mn. Robert Escusa, que presentaren els mitjans de comunicació de la diòcesi i la seva repercussió en el món comunicatiu. La jornada es va completar amb la celebració de la Missa presidida pel bisbe Salvador i el dinar de final de curs.

El bisbe Salvador presidí la Missa de la festa del Rocío a Catalunya

La celebració va tenir lloc el diumenge 24 de maig i va aplegar les germanes rocieres de la FECAC, amb la concelebració de diversos consiliaris i la presència d'autoritats locals. Nombrosos fidels i devots de la Mare de Déu han participat en aquesta trobada festiva i de fe.

Jornada diocesana d'apostolat seglar

Dissabte 24 de maig, solemnitat de la Pentecosta, es va celebrar la Jornada d'Apostolat Seglar a la Catedral. A les 18h estaven convocats els responsables de les entitats laicals presents a la diòcesi. En el marc de la jornada amb motiu de la Jornada de l'Acció Catòlica, es van lliurar premis del Concurs Bíblic Universitari i d'un centre de secundària.

Celebració del Corpus

A moltes parròquies es va celebrar el Corpus amb processó pels carrers el diumenge 7 de juny. A la Catedral va presidir els actes Mn. Fidel Catalán, Vicari General. Divuit grups van elaborar catifes de flors en un recorregut seguit per nombrosos fidels.

Els delegats episcopals reflexionen sobre la sinodalitat

El Consell Episcopal i els delegats van reflexionar sobre la sinodalitat i la seva aplicació en el treball de les delegacions en la seva reunió del dia 5 de juny. Es va destacar la importància de la formació, la missió evangelitzadora i la coordinació diocesana. També es van preparar les Jornades Transmet sobre l'era digital i la intel·ligència artificial.

Trobada de final de curs de catequistes

El Santuari de la Salut va acollir el divendres 12 de juny la trobada de final de curs dels catequistes, organitzada per la Delegació Episcopal de Catequesi. Mn. Santi Collell agrai la seva tasca en l'acompanyament dels infants i adolescents en la fe. La trobada va incloure una reflexió sobre aquest acompanyament a la llum de les paraules del papa Lleó XIV.

El Bisbat de Terrassa rep el Segell Infoparticipa 2025

Per segon any consecutiu, el Bisbat de Terrassa ha obtingut la màxima qualificació en qualitat i transparència de la comunicació. El guardó, impulsat per la Conferència Episcopal Espanyola i verificat per la UAB, es va lliurar a Madrid. El va recollir l'ecònom diocesà, Pere Alegrí, juntament amb altres 12 diòcesis reconegudes.

El Seminari Diocesà peregrina a Roma

Entre els dies 15 i 20 de juny el Seminari Diocesà va peregrinar a Roma en acció de gràcies pel 20 aniversari de la seva creació. Els seminaristes i el seu equip de formadors participaren el l'audiència general del dimecres i van poder saludar el Sant Pare. També visitaren les basíliques majors de la ciutat eterna i gaudiren d'uns dies de convivència i formació.

Santa Seu

Sant Pare

Missatge en la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

EL DESCOBRIMENT INTERIOR DEL DO DE DÉU

Benvolguts germans i germanes, benvolguts joves,

Guiats i custodiats per Jesús ressuscitat, en el IV Diumenge de Pasqua, anomenat Diumenge del Bon Pastor, celebrem la LXIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. És un moment de gràcia per a compartir algunes reflexions sobre la dimensió interior de la vocació, entesa com a descobriment del do gratuït de Déu que floreix en la profunditat del cor de cadascun de nosaltres. Recorreguem, doncs, junts, el camí d'una vida veritablement bonica, que el Pastor ens mostra.

El camí de la bellesa

A l'Evangeli de Joan, Jesús es defineix literalment com 'pastor bell' (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jn 10,11). L'expressió fa referència a un pastor perfecte, autèntic, exemplar, pel fet que està disposat a donar la vida per les seves ovelles, manifestant així l'amor de Déu. És el Pastor que captiva; qui el mira descobreix que la vida és realment bonica si el segueix. Per a conèixer aquesta bellesa no són suficients els ulls del cos o criteris estètics; cal contemplació i interioritat. Només qui s'atura, escolta, resa i acull la seva mirada pot dir amb confiança: «Me'n fio, amb Ell la vida pot ser veritablement bonica, vull recórrer el camí d'aquesta bellesa.» I el més extraordinari és que, convertint-nos en els seus deixebles, ens tornem "bells", la seva bellesa ens transfigura. Com escriu el teòleg Pável Florenski, l'ascètica no fa l'home bo, sinó que el fa bell. El tret que distingeix els sants, a més de la bondat, és la bellesa espiritual enlluernadora que irradia qui viu en

Crist. Així, la vocació cristiana es revela en tota profunditat: participar de la seva vida, compartir la seva missió i resplendir de la seva bellesa mateixa.

Aquesta comunicació interior de vida, de fe i de sentit va ser també l'experiència de sant Agustí, el qual, en el llibre tercer de les Confessions, mentre declara i confessa els seus pecats i errors juvenils, reconeix Déu «més interior que allò més íntim meu». Més enllà de la consciència de si mateix, descobreix la bellesa de la llum divina que el guia en la foscor. Agustí entreveu la presència de Déu en el més interior de la seva ànima, i això implica haver comprès i viscut la importància de la cura de la interioritat com a espai de relació amb Jesús, com a camí per a experimentar la bellesa i la bondat de Déu en la seva vida.

Aquesta relació es construeix en la pregària i en el silenci, i, si es cultiva, ens obre a la possibilitat d'acollir i viure el do de la vocació, que mai no és una imposició o un esquema prefixat al qual adherir-se, sinó un projecte d'amor i de felicitat. En la pastoral vocacional i en el compromís sempre nou de l'evangelització és urgent tornar a partir de la cura de la interioritat.

En aquest esperit, convido tothom –famílies, parròquies, comunitats religioses, bisbes, preveres, diaques, catequistes, educadors i fidels laics– a comprometre's cada vegada més a crear contextos favorables amb la finalitat que aquest do pugui ser acollit, alimentat, custodiat i acompanyat per a donar fruit abundant. Només si els nostres ambients brillen per la fe viva, l'oració constant i l'acompanyament fraternal, la crida de Déu podrà sorgir i madurar, convertint-se en camí de felicitat i salvació per a cadascun de nosaltres i per al món. Recorrent el camí que Jesús, el Pastor bell, ens indica, aprenem llavors a conèixer-nos millor a nosaltres mateixos i a conèixer més de prop Déu que ens ha cridat.

Coneixement mutu

El Senyor de la vida ens coneix i il·lumina el nostre cor amb la seva mirada d'amor.» Tota vocació, efectivament, sorgeix de la consciència i de l'experiència d'un Déu que és Amor (cf. 1Jn 4,16). Ell ens coneix profundament, ha comptat els cabells del nostre cap (cf. Mt 10,30) i ha pensat un únic camí de santedat i de servei per a cadascú. Però aquest coneixement ha de ser sempre mutu; som cridats a conèixer Déu per mitjà de la pregària, de l'escolta de la Paraula, dels sagraments, de la vida de l'Església i del lliurament als germans i a les germanes. Com el jove Samuel, que, durant la nit, potser de manera inesperada, va sentir la veu del Senyor i va aprendre

a reconèixer-la amb l'ajuda d'Elí (cf. 1Sa 3,1-10), també nosaltres hem de crear espais de silenci interior per a intuir allò que el Senyor té en el seu cor per a la nostra felicitat. No es tracta d'un saber intel·lectual abstracte o d'un coneixement acadèmic, sinó d'un encontre personal que transforma la vida. Déu habita en el nostre cor; la vocació és un diàleg íntim amb Ell, que ens crida –malgrat el soroll a vegades eixordador del món– i ens convida a respondre amb alegria i generositat veritables.

«Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas» 'No vulguis vessarte fora; entra dins teu, perquè en l'home interior resideix la veritat.' Un cop més, sant Agustí ens recorda com n'és, d'important, aprendre a aturar-se i a construir espais de silenci interior per a poder escoltar la veu de Jesucrist.

Benvolguts joves, escolteu aquella veu! Escolteu la veu del Senyor que us convida a viure una vida plena, realitzada, fent fructificar els vostres talents (cf. Mt 25,14-30) i clavant a la creu gloriosa de Crist els vostres límits i debilitats. Per tant, dediqueu temps a l'adoració eucarística, mediteu assíduament la Paraula de Déu per a viure-la cada dia, participeu activament i plena en la vida sacramental i eclesial. D'aquesta manera coneixereu el Senyor i, en la intimitat pròpia de l'amistat, descobrireu com us heu de lliurar als altres, en el camí del matrimoni o del presbiterat, o del diaconat permanent, o en la vida consagrada, religiosa o seglar: tota vocació és un do immens per a l'Església i per a qui l'acull amb alegria. Conèixer el Senyor significa sobretot aprendre a confiar en ell i en la seva Providència, que sobreabunda en tota vocació.

Confiança

Del coneixement neix la confiança, actitud que és filla de la fe, essencial tant per a acollir la vocació com per a perseverar-hi. La vida, en efecte, es revela com un continuat confiar i encomanar-se al Senyor, encara que els seus plans canviïn els nostres.

Pensem en sant Josep, que, malgrat l'inesperat misteri de la maternitat de la Mare de Déu, va confiar en el somni diví i va acollir Maria i l'Infant amb cor obedient (cf. Mt 1,18-25; 2,13-15). Josep de Natzaret és una icona de confiança total en el disseny de Déu: va confiar-hi fins i tot quan tot al seu voltant semblava ser tenebra i negativitat, quan les coses semblaven caminar en direcció oposada al que estava previst. Ell es va fiar de

Déu i va confiar, segur de la bondat i de la fidelitat del Senyor. «En cada circumstància de la vida, Josep va saber pronunciar el seu fiat, com Maria en l'Anunciació i Jesús a Getsemaní.»

Com ens ha ensenyat el Jubileu de l'Esperança, cal cultivar una confiança ferma i estable en les promeses de Déu, sense cedir mai a la desesperació, superant pors i incerteses, amb la certesa que el Ressuscitat és Senyor de la història del món i de la nostra història personal. Ell no ens abandona en les hores més fosques, sinó que ve a dissipar totes les nostres tenebres amb la seva llum. I precisament gràcies a la llum i a la força del seu Esperit, també travessant proves i crisis, podem veure madurar la nostra vocació, reflectir cada vegada més la bellesa d'Aquell que ens ha cridat, una bellesa feta de fidelitat i de confiança, malgrat les ferides i les caigudes.

Maduració

La vocació, en efecte, no és una meta estàtica, sinó un procés dinàmic de maduració, afavorit per la intimitat amb el Senyor. Estar amb Jesús, deixar actuar l'Esperit Sant en els cors i en les situacions de la vida i rellegir-ho tot a la llum del do rebut significa créixer en la vocació.

Com el cep i les sarments (cf. Jn 15,1-8), tota la nostra existència ha de constituir-se com un vincle fort i essencial amb el Senyor, per a convertir-se en una resposta cada vegada més plena a la seva crida, a través de les proves i de les podes necessàries. Els “llocs” on es manifesta majoritàriament la voluntat de Déu i es fa experiència del seu amor infinit són sovint els vincles autèntics i fraternals que som capaços d'instaurar durant la nostra vida. Com n'és, de valuós, tenir un bon guia espiritual que acompanyi el descobriment i el desenvolupament de la nostra vocació. Com en són, d'importants, el discerniment i el seguiment a la llum de l'Esperit Sant, per tal que una vocació pugui realitzar-se en tota la seva bellesa.

La vocació, per tant, no és una possessió immediata, una cosa “donada” una vegada per sempre; és més aviat un camí que es desenvolupa anàlogament a la vida humana, en el qual el do rebut, a més de ser cuidat, ha d'alimentar-se d'una relació quotidiana amb Déu per a poder créixer i donar fruit. «Això és valuós, perquè situa tota la nostra vida de cara al Déu que ens estima, i ens permet entendre que res no és fruit d'un caos sense sentit, sinó que tot es pot integrar en un camí de resposta al Senyor, que té un pla preciós per a nosaltres.»

Estimats germans i germanes, estimats joves, us animo a cultivar la vostra relació personal amb Déu a través de la pregària quotidiana i la meditació de la Paraula. Deteniu-vos, escolteu, confieu; d'aquesta manera, el do de la vostra vocació madurarà, us farà feliços i donarà fruits abundants per a l'Església i per al món.

Que la Mare de Déu, model d'acollida interior del do diví i mestra de l'escolta orant, us acompanyi sempre en aquest camí.

Lleó pp. XIV

Missatge en la Jornada de les Comunicacions Socials

Custodiar veus i rostres humans

Benvolguts germans i germanes,

El rostre i la veu són trets únics, distintius, de cada persona; manifesten la seva identitat irreplicable i són l'element constituït de tota trobada. Els antics ho sabien bé. Així, per definir la persona humana, els antics grecs utilitzaven la paraula “rostre” (*prósōpon*), que etimològicament indica allò que és a la vista, el lloc de la presència i de la relació. El terme llatí *persona* (de *per-sonare*), en canvi, inclou el so; no qualsevol so, sinó la veu inconfusible d'algú.

El rostre i la veu són sagrats. Ens han estat donats per Déu, que ens ha creat a la seva imatge i semblança, cridant-nos a la vida amb la Paraula que Ell mateix ens ha adreçat. Paraula que va ressonar primer al llarg dels segles en les veus dels profetes, i després es va fer carn en la plenitud dels temps. Aquesta Paraula –aquesta comunicació que Déu fa de si mateix– l'hem poguda escoltar i veure directament (cf. 1Jn 1,1-3), perquè s'ha fet conèixer en la veu i en el rostre de Jesús, Fill de Déu.

Des del moment de la seva creació, Déu ha volgut l'home com a interlocutor seu i, com diu sant Gregori de Nissa,¹ ha imprès en el seu rostre un reflex de l'amor diví, perquè pugui viure plenament la pròpia humanitat mitjançant l'amor. Per tant, custodiar els rostres i les veus humanes significa conservar aquest segell, aquest reflex indeleble de l'amor de Déu. No som una espècie feta d'algoritmes bioquímics definits per endavant. Cadascun de nosaltres té una vocació insubstituïble i inimitable que sorgeix de la vida i que es manifesta precisament en la comunicació amb els altres.

¹ «El fet d'haver estat creats a imatge de Déu significa que, en l'home, des del moment de la seva creació, hi ha estat imprès un caràcter reial. [...] Déu és amor i font d'amor; el diví Creador també ha posat aquest tret en el nostre rostre, perquè, mitjançant l'amor –reflex de l'amor diví–, l'ésser humà reconegui i manifesti la dignitat de la seva naturalesa i la semblança amb el seu Creador» (cf. sant Gregori de Nissa, *La creació de l'home*: PG 44, 137).

La tecnologia digital, si no aconseguim mantenir-ne la custòdia, corre el risc de modificar radicalment alguns dels pilars fonamentals de la civilització humana, que de vegades donem per descomptats. Simulant veus i rostres humans, saviesa i coneixement, consciència i responsabilitat, empatia i amistat, els sistemes coneguts com a intel·ligència artificial no només interfereixen en els ecosistemes informatius, sinó que també envaeixen el nivell més profund de la comunicació: el de la relació entre les persones humanes.

El repte, per tant, no és tecnològic sinó antropològic. Custodiar els rostres i les veus significa, en última instància, tenir cura de nosaltres mateixos. Acol·lir amb valentia, determinació i discerniment les oportunitats que ofereixen la tecnologia digital i la intel·ligència artificial no significa ocultar-nos els punts crítics, les opacitats, els riscos.

No renunciar al pensament propi

Des de fa temps existeixen múltiples proves del fet que algorismes dissenyats per maximitzar la implicació a les xarxes socials –rendible per a les plataformes– premien emocions ràpides i, en canvi, penalitzen expressions humanes que necessiten temps, com l'esforç per comprendre i la reflexió. En tancar grups de persones en bombolles de consens fàcil i d'indignació fàcil, aquests algorismes afebleixen la capacitat d'escolta i de pensament crític i augmenten la polarització social.

A això s'hi ha afegit una confiança ingènua i acrítica en la intel·ligència artificial com a “amiga” omniscient, dispensadora de tota informació, arxiu de tota memòria, “oracle” de tot consell. Tot plegat pot desgastar encara més la nostra capacitat de pensar de manera analítica i creativa, de comprendre els significats, de distingir entre sintaxi i semàntica.

Tot i que la IA pot proporcionar suport i assistència en la gestió de tasques comunicatives, eludir l'esforç de pensar per nosaltres mateixos i conformar-nos amb una recopilació estadística artificial, a la llarga, corre el risc d'erosionar les nostres capacitats cognitives, emocionals i comunicatives.

En els darrers anys, els sistemes d'intel·ligència artificial estan assumint cada vegada més el control de la producció de textos, música i vídeos. Gran part de la indústria creativa humana corre així el risc de ser desmantellada i substituïda per l'etiqueta «Powered by AI», transformant les persones en simples consumidors passius de pensaments no pensats, de productes

anònims, sense autoria, sense amor. Mentre que les obres mestres del geni humà en el camp de la música, l'art i la literatura es redueixen a un simple camp d'entrenament per a les màquines.

La qüestió que ens importa, tanmateix, no és allò que la màquina aconseguix o aconseguirà fer, sinó què podem o podem fer nosaltres, creixent en humanitat i coneixement, amb un ús savi d'instruments tan poderosos al nostre servei. Des de sempre, l'ésser humà s'ha vist temptat d'apropiar-se del fruit del coneixement sense l'esforç que comporten el compromís, la recerca i la responsabilitat personal. Tanmateix, renunciar al procés creatiu i cedir a les màquines les nostres funcions mentals i la nostra imaginació significa enterrar els talents que hem rebut per créixer com a persones en relació amb Déu i amb els altres. Significa ocultar el nostre rostre i silenciar la nostra veu.

Ser o fingir: simulació de les relacions i de la realitat

A mesura que ens desplacem pels nostres fluxos d'informacions (*feeds*), cada vegada és més difícil saber si estem interactuant amb altres éssers humans o amb els bots o els *influencers* virtuals. Les intervencions opaques d'aquests agents automatitzats influeixen en els debats públics i en les decisions de les persones. Sobretot, els *xatbots* basats en grans models lingüístics (LLM) es mostren sorprenentment eficaços en la persuasió oculta, mitjançant una optimització contínua de la interacció personalitzada. L'estructura dialògica, adaptativa i mimètica d'aquests models lingüístics és capaç d'imitar els sentiments humans i de simular així una relació. Aquesta antropomorfització, que fins i tot pot resultar divertida, és al mateix temps enganyosa, sobretot per a les persones més vulnerables. Perquè els *xatbots* excessivament «afectuosos», a més d'estar sempre presents i disponibles, es poden convertir en arquitectes ocults dels nostres estats emocionals i, d'aquesta manera, envair i ocupar l'esfera de la intimitat de les persones.

La tecnologia que s'aprofita de la nostra necessitat de relacionar-nos no només pot tenir conseqüències doloroses per al destí de les persones, sinó que també pot danyar el teixit social, cultural i polític de les societats. Això succeeix quan substituïm les relacions amb els altres per relacions amb IA entrenades per catalogar els nostres pensaments i, per tant, per construir al nostre voltant un món de miralls, on tot està fet «a la nostra imatge i semblança». D'aquesta manera, ens deixem privar de la possibilitat de trobar l'altre, que sempre és diferent de nosaltres i amb qui podem i hem

d'aprendre a enfrontar-nos. Sense l'acollida de l'alteritat no pot haver-hi ni relació ni amistat.

Un altre gran repte que plantegen aquests sistemes emergents és el de la parcialitat (en anglès *bias*), que porta a adquirir i transmetre una percepció distorsionada de la realitat. Els models d'IA estan modelats per la visió del món de qui els construeix i, alhora, poden imposar maneres de pensar que reproduïxen els estereotips i els prejudicis presents en les dades de les quals s'alimenten. La manca de transparència en el disseny dels algorismes, juntament amb una representació social inadequada de les dades, tendeixen a mantenir-nos atrapats en xarxes que manipulen els nostres pensaments i perpetuen i aprofundeixen les desigualtats i les injustícies socials existents.

El risc és gran. El poder de la simulació és tal que la IA també pot enganyar-nos mitjançant la fabricació de «realitats» paral·leles, apropiant-se dels nostres rostres i de les nostres veus. Estem immersos en una multidimensionalitat en què cada vegada és més difícil distingir la realitat de la ficció.

A això s'hi afegeix el problema de la manca de precisió. Els sistemes que fan passar una probabilitat estadística per coneixement ens ofereixen, en realitat, com a molt, aproximacions a la veritat, que de vegades són autèntiques «al·lucinacions». La manca de verificació de les fonts, juntament amb la crisi del periodisme de camp –que implica un treball continu de recollida i verificació d'informació en els llocs on passen els esdeveniments–, pot afavorir un terreny encara més fèril per a la desinformació, provocant una creixent sensació de desconfiança, desconcert i inseguretat.

Una possible aliança

Darrere d'aquesta força invisible enorme que ens involucra a tots, hi ha només un grapat d'empreses, aquelles els fundadors de les quals han estat recentment presentats com els creadors de la «persona de l'any 2025», és a dir, els arquitectes de la intel·ligència artificial. Això suscita una preocupació important pel control oligopolístic dels sistemes algorítmics i de la intel·ligència artificial capaços d'orientar subtilment els comportaments i fins i tot de reescriure la història de la humanitat –inclosa la història de l'Església– sovint sense que ens n'adonem realment.

El repte que ens espera no és el de frenar la innovació digital, sinó el de guiar-la i ser conscients del seu caràcter ambivalent. Correspon a

cadascun de nosaltres alçar la veu en defensa de les persones humanes perquè aquests instruments puguin ser realment integrats per nosaltres com a aliats.

Aquesta aliança és possible, però necessita fonamentar-se en tres pilars: *responsabilitat, cooperació i educació*.

En primer lloc, la *responsabilitat*. Segons les funcions, aquesta es pot traduir en honestedat, transparència, valentia, capacitat de visió, deure de compartir coneixements, dret a estar informat. Però, en general, ningú no pot eludir la seva responsabilitat davant del futur que estem construint.

Per a aquells que es troben al vèrtex de les plataformes *online*, això significa assegurar-se que les pròpies estratègies empresarials no estiguin guiades només pel criteri del màxim benefici, sinó també per una visió de futur que tingui en compte el bé comú, de la mateixa manera que cadascun d'ells es preocupa pel benestar dels seus fills.

Als creadors i programadors de models d'IA se'ls demana transparència i responsabilitat social respecte als principis de planificació i als sistemes de moderació que són a la base dels seus algoritmes i els models dissenyats, amb la finalitat d'afavorir un consens informat per part dels usuaris.

La mateixa responsabilitat s'exigeix també als legisladors nacionals i a les entitats reguladores supranacionals, a qui correspon vetllar pel respecte de la dignitat humana. Una reglamentació adequada pot protegir les persones d'un lligam emocional amb els *xatbots* i contenir la difusió de continguts falsos, manipuladors o confusos, preservant la integritat de la informació davant d'una simulació enganyosa de la mateixa.

Les agències de notícies i els mitjans de comunicació no poden permetre, al seu torn, que els algoritmes orientats a guanyar a tota costa la batalla per uns segons més d'atenció prevalguin sobre la fidelitat als seus valors professionals, orientats a la recerca de la veritat. La confiança del públic es guanya amb la precisió i la transparència, no amb la recerca de qualsevol tipus d'implicació. Els continguts generats o manipulats per la IA s'han d'indicar i de distingir clarament dels continguts creats per persones. Cal protegir l'autoria i la propietat sobirana del treball dels periodistes i dels altres creadors de continguts. La informació és un bé públic. Un servei públic constructiu i significatiu no es basa en l'opacitat, sinó en la transparència de les fonts, la inclusió de les parts implicades i un alt nivell de qualitat.

Tots estem cridats a *cooperar*. Cap sector no pot afrontar tot sol el repte de guiar la innovació digital ni la manera de governar la IA. És necessari, per tant, crear mecanismes de protecció. Totes les parts interessades – des de la indústria tecnològica fins als legisladors, des de les empreses creatives fins al món acadèmic, des dels artistes fins als periodistes i els educadors– han de participar en la construcció i la implementació d'una ciutadania digital conscient i responsable.

És a això que mira l'*educació*: a augmentar les nostres capacitats personals de reflexionar críticament; a avaluar la credibilitat de les fonts i els possibles interessos que hi ha darrere de la selecció de les informacions que ens arriben; a comprendre els mecanismes psicològics que activen; i a permetre a les nostres famílies, comunitats i associacions d'elaborar criteris pràctics per a una cultura de la comunicació més sana i responsable.

Precisament per això és cada vegada més urgent introduir en els sistemes educatius de tots els nivells també l'alfabetització en els mitjans de comunicació, en la informació i en la IA, que algunes institucions civils ja estan promovent. Com a catòlics, podem i hem de donar la nostra contribució perquè les persones, especialment els joves, adquireixin la capacitat de pensar críticament i creixin en la llibertat de l'esperit. Aquesta alfabetització també s'hauria d'integrar en iniciatives més àmplies d'educació permanent, arribant també a les persones grans i als membres marginats de la societat, que sovint se senten exclosos i impotents davant dels ràpids canvis tecnològics.

L'alfabetització en els mitjans de comunicació, en la informació i en la IA ajudarà a tots a no adaptar-se a la deriva antropomorfitzant d'aquests sistemes, sinó a tractar-los com a eines; a utilitzar sempre una validació externa de les fonts –que podrien ser imprecises o errònies– proporcionades pels sistemes d'IA; a protegir la seva privadesa i les seves dades coneixent els paràmetres de seguretat i les opcions d'impugnació. És important educar i educar-se per fer servir la IA de manera intencional i, en aquest context, protegir la pròpia imatge (foto i àudio), el propi rostre i la pròpia veu, per evitar que siguin utilitzats en la creació de continguts i comportaments nocius com estafes digitals, ciberassetjament o *deepfakes* que violen la privadesa i la intimitat de les persones sense el seu consentiment. Igual que la revolució industrial exigia una alfabetització bàsica perquè les persones poguessin reaccionar davant de les novetats, la revolució digital també requereix una alfabetització digital (al costat d'una formació humanística i cultural) per comprendre com els algorismes modelen la nostra percepció

de la realitat, com funcionen els prejudicis de la IA, quins són els mecanismes que determinen l'aparició de determinats continguts en els nostres fluxos d'informació (*feeds*), quins són i com poden canviar els supòsits i models econòmics de l'economia de la IA.

Necessitem que el rostre i la veu tornin a expressar la persona. Necessitem custodiar el do de la comunicació com la veritat més profunda de l'home, vers la qual orientar també tota innovació tecnològica.

En proposar aquestes reflexions, agraeixo a aquells que estan treballant pels fins aquí exposats i beneeixo de tot cor tots els qui treballen pel bé comú amb els mitjans de comunicació.

LLEÓ XIV PP.

Conferència Episcopal Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió 262

Els dies 14 i 15 de maig de 2026 ha tingut lloc la reunió n. 262 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto (Tarragona).

1. Els bisbes han acollit el rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el Dr. Joan Torra, juntament amb els degans de les quatre facultats que el formen: Dr. Marcos Aceituno, teologia; Dr. Ignasi Fuster, filosofia; Dr. Gabriel Seguí, litúrgia; i Dr. Albert Viciano, història, arqueologia i arts cristianes, per compartir una reflexió i un intercanvi sobre la Intel·ligència Artificial (IA), les seves possibilitats i els reptes que planteja en cada un dels seus camps d'estudi. Partint d'una primera aportació sobre l'origen de la IA i el seu funcionament, a càrrec del Dr. Ricardo Mejía, s'ha establert un diàleg interdisciplinari a partir de les reflexions dels degans i una conclusió a càrrec del Rector de l'Ateneu. La IA és una realitat enmig nostre que ha de portar a descobrir les seves grans potencialitats i alhora els perills que encarna, evitant caure tant en una tecnofòbia com en una mena d'idolatria de la tècnica, situant el seu ús en la línia assenyalada pel document del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe i el Dicasteri per a la Cultura i l'Educació *Antiqua et nova* (2025) que convida a que «la saviesa del cor» sempre domini la utilització de la IA. Els bisbes van encoratjar a continuar el treball que es realitza en l'Ateneu sobre les implicacions de la IA.
2. Fra. Xabier Gómez OP, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i Mons. David Abadias, bisbe auxiliar de Barcelona, han informat dels preparatius de la Visita Apostòlica del papa Lleó XIV als bisbats respectius i al Monestir de Montserrat, del proper mes de juny, en el context de la visita a l'Estat espanyol. En la línia de la carta que els bisbes de la CET han publicat el passat 10 de maig amb motiu d'aquesta visita, inviten a preparar-nos per acollir l'estada del Sant Pare entre nosaltres tot escoltant els missatges que ens transmeti.

3. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i bisbe delegat per al Seminari Major Interdiocesà (SMI), en continuïtat d'allò compartit en reunions anteriors ha informat del seu funcionament. Els bisbes han aprovat el text dels Estatuts renovats del SMI tot responant a la nova realitat, fruit de la incorporació dels seminaristes de l'Arquebisbat de Barcelona i del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Ara s'hauran de presentar al Dicasteri pertinent per a la seva aprovació definitiva.
4. S'ha continuat compartint el treball sobre alguns àmbits específics de la pastoral: el camí de la implementació del Sínode sobre la sinodalitat, a càrrec de Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i referent del procés d'implementació del Sínode sobre la sinodalitat a la Conferència Episcopal Espanyola; i la situació i les línies de treball futur del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), a càrrec de Mons. Daniel Palau, bisbe de Lleida i responsable d'aquest àmbit.
5. El Dr. Jordi Sardà Pons, ecònom de l'arquebisbat de Tarragona, ha presentat els comptes de la CET corresponents a l'any 2025 i el pressupost per a aquest any 2026, informant de les peticions d'ajuda rebudes d'alguns àmbits pastorals compartits. Amb les remarques que han assenyalat els bisbes, s'espera poder aprovar-los en la propera reunió.
6. En la reunió del mes d'octubre passat, els bisbes van nomenar la Sra. Maria Iglesias Pié com a Comissionada de la CET per a l'impuls de «Comunitats acollidores missioneres», ja existents en altres diòcesis de la Península. Passat un temps pertinent del seu nomenament, la Sra. Iglesias ha compartit amb els bisbes el treball que s'ha realitzat fins ara i els reptes que es plantegen en un doble horitzó: el nivell pastoral, amb la sensibilització de les comunitats cristianes per esdevenir veritablement acollidores i hospitalàries; i en el nivell social que, a partir de la sensibilització prèvia, pugui desembocar en projectes concrets d'acollida.

Carta dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya davant la visita del papa Lleó XIV

«Beneït el qui ve en nom del Senyor» (Mt 21,11)

A les portes de la propera visita del Sant Pare Lleó XIV a casa nostra, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya manifestem el goig i l'esperança que genera aquest esdeveniment en tots nosaltres. Amb aquestes breus ratlles reconeixem el goig d'aquesta visita, al mateix temps que es revifa en nosaltres la consciència de reconèixer que som humils servidors de tot el poble de Déu.

«Jo he pregat per tu perquè no defalleixi la teva fidelitat. I tu, quan sigui l'hora, conforta els meus germans» (Lc 22,32). Aquestes són les paraules que Jesús dirigeix a Pere durant el darrer sopar. I és el mandat que el Sant Pare ve a acomplir i que sosté la seva missió: enfortir-nos en la fe. Essent forts en el Senyor, és Ell mateix qui obre en nosaltres l'horitzó de l'esperança i ens convida a viure segons el criteri de la caritat.

Des d'aquesta missió clara que té el Papa, a imatge de Jesús, el bon Pastor, d'estar ben a prop de la humanitat sencera, volem convidar totes les comunitats cristianes de casa nostra a viure aquesta visita com una experiència viva de fe. «Alceu la mirada», és la invitació d'aquests dies per fixar-nos altra vegada en Jesús. La creu encimbellada, que corona la basílica de la Sagrada Família de Barcelona i que Lleó XIV beneirà, és expressió de la necessitat de mirar amb fe Jesucrist, mort i ressuscitat, esperança nostra. Des de la creu experimentem la vida com una alegria misteriosa que ens impulsa a seguir amb fermesa el nostre camí.

El Sant Pare ve a Catalunya, com l'any 1982 ens va visitar sant Joan Pau II i l'any 2010 Benet XVI. Ho fa en un moment complex i apassionant. El nostre món viu reptes urgents. Amb les paraules que ens adreçarà de ben segur serem convidats a no acomodar-nos resignadament en els conflictes, en les injustícies, ni en el sofriment. No podem de cap manera girar l'esquena als més necessitats, als més ferits i als més pobres. Viure la fe vol dir fer-nos propers, disponibles a tots els qui necessitin una mà amiga, des de la senzillesa del Crist, el qui ha vingut a donar la vida i a rentar els peus dels nostres cansaments quotidians.

Desitgem que aquesta visita sigui un clar ressò de la pau del Crist resuscitat, sempre «desarmada i desarmant». La veu profètica del Papa és expressió del seu deure, com a enviat a anunciar l'Evangeli de la pau per tot el món. Us convidem a afegir-vos al clam del Papa a favor de la pau, i donar-li el nostre escalf. Acompanyar-lo en aquesta visita no vol ser res més que una expressió de pau i d'esperança en un món nou, com ell mateix afirmava: «Prou de la idolatria del jo i dels diners! Prou de l'exhibició de poder! Prou de la guerra! (Pregària per la pau, 11 d'abril de 2026). Es tracta d'un clam compartit pels qui volem seguir l'Evangeli de Jesús i per totes les persones de bona voluntat.

Anhelem que les trobades que viurem properament –en directe o a través dels mitjans de comunicació–, ens esperonin a ser més i més l'Església que peregrina en aquesta terra: creient, creïble, missionera, acollidora i coherent amb el seu full de ruta, l'Evangeli. Les nostres comunitats han d'aspirar a esdevenir espais de reconciliació, de diàleg, d'oració i d'una fe ben viva, és a dir, fraterna i filial. Les nombroses realitats eclesials del nostre present, i en especial les més joves, han de poder ser acompanyades i conegudes com el que són, una realitat plena de matisos, que volen ser expressió del misteri de l'Amor de Déu Pare, Fill i Esperit Sant.

Encara més. No volem descuidar de cap manera l'expressió més bella de la fe, aquella que a través del servei generós manifesta de manera concreta què vol dir estimar. Així ho descobrim de Jesús i el misteri del lliurament total que Ell fa a la creu. «Alceu vers Ell la mirada. Us omplirà de llum» (Sl 34,6), és així com progressarem en el camí de la nostra història de salvació, donant-nos amb Amor. Aquesta és la bellesa que transformarà les nostres fragilitats, en signes de la presència d'un Déu que sempre ens convida a l'esperança.

Convidem, doncs, les comunitats cristianes de Catalunya a incrementar aquests dies la pregària pel fruit de la visita del successor de Pere, «perpetu i visible principi i fonament de la unitat» (LG 23). En el llibre dels Fets dels apòstols llegim que «mentre Pere era tancat a la presó, la comunitat pregava a Déu intensament per ell» (Fets 12,5). I, després, en sortir miraculosament de la garjola, en ocasió de la seva visita a casa de Maria, la mare de Joan, anomenat Marc, tornem a llegir que «hi havia molta gent reunida que pregava» (Fets 12,12). La força de la pregària de la comunitat sustenta el ministeri de Pere. També, doncs, nosaltres, com la primera Església, hem de pregar constantment el Senyor pel successor de Pere i, de manera particular, pel fruit espiritual d'aquesta visita.

Tant de bo, que amb aquesta visita ens descobrim urgits a seguir afavorint i consolidant architectures d'esperança, de bondat i d'alegria, espais de Déu que rebutjant tota mena de reducció i polarització, ens concedeixi la gràcia de comprendre aquest temps que vivim. Que ben a prop de Maria, sota l'advocació de Montserrat, no ens deixem mai arrossegar per la confusió, ans el contrari, a esdevenir instruments humils d'un món nou, que neix del Crist mort i ressuscitat.

† Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya

Conferència
Episcopal
Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Nota de premsa de la Comissió executiva

La Comisión Permanente ha celebrado su 273º reunión los días 22 y 23 de junio en la sede de la Conferencia Episcopal Española (CEE), en Madrid. El secretario general, Mons. Francisco César García Magán, informa en rueda de prensa sobre el desarrollo de los trabajos durante estos días.

Mensaje de los obispos tras la visita apostólica del papa León XIV a España

Este encuentro ha estado marcado por la visita apostólica del papa León XIV a España, del 6 al 12 de junio. Una visita sobre la que los obispos de la Permanente han tenido la posibilidad de dialogar en común. Fruto de esta reflexión es el Mensaje que se ha hecho público al pueblo de Dios con motivo de esta visita y la Carta al Santo Padre de agradecimiento por su visita.

Diez años de la exhortación Apostólica *Amoris Laetitia*

Otro de los temas del orden del día ha sido repasar la recepción que ha tenido en la Iglesia en España la exhortación apostólica *Amoris Laetitia*. Con esta puesta al día se responde a la invitación del papa León XIV de conmemorar el décimo aniversario de este documento reavivando y actualizando la atención eclesial a la familia acorde con los nuevos cambios.

Esta será la base del Encuentro que ha convocado el Pontífice y que va a reunir en octubre a los presidentes de las Conferencias Episcopales de

todo el mundo. Uno de los temas que se tendrá en cuenta es el trabajo que se está realizando en las Iglesias locales.

Informe delitos de odio en España

La Oficina de recepción de denuncias de delitos de odio y ofensas por motivos religiosos ha presentado su primer informe, tras su creación en la Permanente de junio de 2025. Esta oficina está coordinada por la Vicesecretaría para Asuntos Generales y la Subcomisión Episcopal para las Relaciones Interconfesionales y, precisamente, uno de los objetivos que se le encomendó es elaborar un informe anual de delitos y ofensas contra los fieles católicos por motivos religiosos mediante recopilación y registro de datos. Estos datos se acompañan, además, de un análisis pormenorizado y unas conclusiones. La Comisión Permanente ha decidido, antes de su publicación, que pase a la próxima Asamblea Plenaria.

Asambleas sinodales

También se ha contado con la intervención de Mons. Francisco Conesa, como referente de la CEE para la fase de puesta en marcha del Sínodo. Como novedad, desde anteriores reuniones, está la publicación, por parte de la Secretaría General del Sínodo, del documento “Hacia las Asambleas 2027-2028. Etapas, criterios e instrumentos para la preparación”. La Asamblea sinodal de la CEE está en el horizonte para el segundo semestre de 2027, pero ya se está avanzando en sus preparativos.

Otros temas del orden del día

La Comisión Permanente ha designado a Mons. Xabier Gómez OP representante de la CEE para la organización del próximo encuentro de Obispos del Mediterráneo. El último acaba de tener lugar en Barcelona, del 9 al 12 de junio, coincidiendo con la visita de León XIV a España. Se trata de una iniciativa heredada del papa Francisco para promover la paz, el diálogo interreligioso, la acogida de migrantes y el desarrollo social en la región del mediterráneo.

También ha dado el visto bueno al calendario de reuniones de los órganos de la Conferencia Episcopal Española para el año 2027. Las Asambleas

Plenarias serán del 19 al 23 de abril y del 15 al 19 de noviembre. Las Comisiones Permanentes se han fijado para los días 23 y 24 de febrero; 22 y 23 de junio; y 28 y 29 de septiembre. Los ejercicios espirituales de los obispos se celebrarán del 10 al 16 de enero.

Los presidentes de las distintas Comisiones Episcopales han informado sobre las actividades que están llevando a cabo. También se ha dedicado un tiempo a temas económicos y de seguimiento; además del habitual capítulo de nombramientos.

Nombramientos

La Comisión Permanente, a propuesta de la Comisión Episcopal para la Pastoral Social y la Promoción Humana, ha aprobado el nombramiento de Luis Ayala Cañón, laico de la archidiócesis de Madrid, como nuevo Presidente de Cáritas Española. Sustituye a Manuel Bretón Romero, que ha ocupado este cargo desde 2017.

Además, ha aprobado los siguientes nombramientos:

- Vicenta Araceli Prades Felip, laica de la diócesis de Segorbe-Castellón, ha sido reelegida como presidenta nacional de la “Adoración Nocturna Femenina de España” (ANFE).
- Juan Emilio Luque Nuevo, laico de la diócesis de Málaga, como responsable general laico de la Asociación “Misioneros de la Esperanza” (MIES).
- Andrés Merino Mateo, sacerdote de la diócesis de Málaga, como responsable general sacerdote de la Asociación “Misioneros de la Esperanza” (MIES).

Carta de la Comisión Permanente al Pueblo de Dios para dar las gracias «por vuestra participación entusiasta» en el viaje de León XIV

Los Obispos miembros de la Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española, haciéndonos eco del sentir de todos los Obispos de las diócesis españolas, queremos dirigirnos al pueblo de Dios y, a través de la comunidad cristiana, a toda la sociedad española para dar las gracias a todos por vuestra participación entusiasta en el viaje apostólico de León XIV a España.

El Papa ha sido el gran protagonista de este viaje pero, junto a él, es necesario resaltar la respuesta del pueblo de Dios. Gracias por vuestra presencia en calles, plazas, estadios y templos en Madrid, Barcelona, San Felú de Llobregat, Canarias y San Cristóbal de la Laguna. Gracias también por vuestro seguimiento a través de los medios de comunicación en el resto de España. Gracias por vuestro entusiasmo y paciencia, por la alegría y testimonio de fe. Gracias a las familias, tantas habéis presentado a vuestros hijos recién nacidos para recibir la bendición del Papa. Gracias a los sacerdotes que habéis acompañado grupos, a los consagrados y a los millones de laicos que habéis recogido la insistente invitación del papa León XIV a ser Iglesia en el mundo.

Gracias a la sociedad española por su cercanía al sucesor de Pedro y por la comprensión ante las inevitables molestias que ha supuesto la logística del viaje. Gracias a la Casa Real, a las Cortes Generales, a todas las Administraciones públicas y a los Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado por su extraordinaria colaboración. Gracias a los medios de comunicación, a los equipos de trabajo y al voluntariado.

Os aseguramos nuestro compromiso para acompañar todo lo que el Papa ha sembrado en estos días. Os animamos a leer los discursos, a compartirlos y ponerlos en práctica. El viaje en sí mismo ya ha merecido la pena, nos ha hecho alzar la mirada y contemplar la Cruz gloriosa de Jesucristo, fuente de alegría y consuelo.

Continuemos juntos el viaje en comunión y misión para anunciar el Evangelio, cuidar la dignidad de la persona humana y servir al bien común.

La CEE y 24 diócesis españolas, reconocidas con el sello «Infoparticipa» por la calidad y transparencia en su comunicación

Madrid acoge la segunda edición del acto de entrega del «Sello Infoparticipa 2025» con el que la Universidad Autónoma de Barcelona (UAB) reconoce a la Conferencia Episcopal Española (CEE) y a 24 diócesis españolas por sus buenas prácticas de transparencia y de calidad de la comunicación de las instituciones eclesiales, a través de los contenidos en sus páginas webs.

Estas buenas prácticas se han definido en esta segunda edición para las instituciones eclesiales españolas en la web propia de Infoparticipa, en 33 indicadores que se aplican para conocer la información publicada en las webs. El porcentaje de indicadores positivos que deben alcanzar las webs de las 69 diócesis y Conferencia Episcopal Española es de un mínimo de 90% para conseguir este reconocimiento.

También en el informe se destaca que viendo los resultados de las dos ediciones, al efectuar la evaluación de las webs de las instituciones eclesiales, muestran una progresión de los baremos en positivo. Así, en esta segunda edición se han concedido 25 Sellos, mientras que en la primera edición fueron 20. En la primera, 6 instituciones obtuvieron el 100%. En esta segunda edición, son 13 las que consiguen el 100% de puntuación.

En esta última edición, de las 25 las instituciones eclesiales las que han alcanzado la puntuación necesaria para obtener el «Sello Infoparticipa», las 13 que han obtenido el 100% de valoración son las siguientes:

Nombre	Puntuación	Comunidad Autónoma
Archidiócesis de Burgos	100%	Castilla y León
Archidiócesis de Tarragona	100%	Cataluña
Archidiócesis de Toledo	100%	Castilla La Mancha
Diócesis de Albacete	100%	Castilla La Mancha
Diócesis de Bilbao	100%	País Vasco
Diócesis de Canarias	100%	Canarias
Diócesis de Cartagena	100%	Región de Murcia
Diócesis de Huelva	100%	Andalucía
Diócesis de Santander	100%	Cantabria
Diócesis de San Sebastián	100%	País Vasco
Diócesis de Solsona	100%	Cataluña
Diócesis de Terrassa	100%	Cataluña
Diócesis de Tortosa	100%	Cataluña

Sumari

VIATGE APOSTÒLIC DE S. S. LLEÓ XIV A ESPANYA

Viatge apostòlic de S.S. Lleó XIV a Espanya.....	9
--	---

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Decrets.....	53
Cartes dominicals	57
Activitats del Sr. Bisbe.....	70

Secretaria General i Cancelleria

Defunció	75
Nomenament	76

Vida diocesana

Crònica del Consell Presbiteral	77
Crònica diocesana	78

SANTA SEU

Sant Pare

Missatge en la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions .	85
Missatge en la Jornada de les Comunicacions Socials	90

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 262.....	99
Carta amb motiu de la visita apostòlica de S. S. Lleó XIV	101

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota de premsa de la Comissió executiva.....	107
Carta d'agraïment pel viatge apostòlic del Sant Pare a Espanya.....	110
Segell de transparència a la diòcesi de Terrasa i altres.....	111

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*